

Jaargang 20 | NR. 3 | Apr. 2022 | UHSK

CULT

argus

Redactioneel

Deze Argus-editie staat in het teken van 'Cult'. Binnen de redactie was er grote vreugde: eindelijk werd dit thema gekozen! Om dit te begrijpen zal ik jullie een kijkje in de keuken van de Argus moeten geven. Elke editie bedenkt de eindredactie een aantal thema's die vervolgens voorgelegd worden aan de volledige redactie. Iedereen stemt op zijn favoriet en zo bepalen we samen het thema van de eerstvolgende editie. Een democratisch genootschap zijn we wel.

Voor zolang als ik me kan herinneren, komt de optie 'Cult' sporadisch voor in deze zogenaamde thema-polls. Dat betekent dat ik in mijn tweeënhalf jaar Argus, de optie 'Cult' al vaak voorbij heb zien komen. Het werd een soort traditie. Elke keer als je 'Cult' zag staan, wist je dat het maakproces van de nieuwe editie van start ging. Een vertrouwd gevoel was die aanblik. En de optie stond er niet alleen voor de lol bij; er werd ook vaak op gestemd. Een ander thema pakte dan toch de winst, maar de 'Cult'-fanaten - die we misschien ook wel 'cult' kunnen noemen - gaven niet op. Zo verscheen de optie ook dit jaar weer in de polls, maar deze keer landde het wel de overwinning.

De grote vraag die ons rest is: Hoe moet het nu verder? 'Cult' is eindelijk gekozen en kan van de lijst, maar kan die leegte wel opgevuld worden? We zullen op zoek moeten gaan naar een nieuwe 'Cult'. Terwijl wij onze zoektocht hiernaar vervolgen, wens ik jullie veel leesplezier. Hopelijk verliezen jullie jezelf net zo als wij in dit thema. Tot de volgende!

Teddy

Inhoud

4 Redactievraag

UHSK

6 Bestuursbabbels - De Yuppencult *Midas Urlings*

7 In memoriam: de UHSK app *Gijs Toussaint*

8 Op de koffie bij...? Isa Goosen *Mariëtte Peutz*

10 Cult of cultureel gezelschap? *Jitske Hell*

11 Je bent jong en je wilt wat *Lotte Nieboer*

12 Alumnus van de editie: Myrthe van Niekerk *Teddy Scholten*

Film

14 Eraserhead: een uitstekende film die nu op slechte wijze gerecenseerd is *Floor Wilke*

16 Nederlandse Cult *Rutger Loof*

Proza & poëzie

17 'S Ravenhage *Jaimy van der Waal*

18 De ver(enig)ing *Marlene Schneider*

20 Een Krentenmanifest *Felix Smit*

22 Between the Edge of the World and the End of Time *Aoife Tilleman*

Eindredactie

Voorzitter: *Teddy Scholten*
Secretaris: *Rutger Loof*
Penningmeester: *Tim Groot*

Commissaris evenementen: *Gijs Toussaint*
Commissaris PR: *Felix Smit*
Commissaris vormgeving: *Aoife Tilleman*

This Argus edition is all about 'Cult'. Within the editorial team there was great joy. Finally this theme had been chosen! For you to understand this, I'll have to give you a look behind the scenes of the Argus. Each edition, the final editors come up with a number of themes that are then presented to the entire editorial team. Everyone votes for their favorite and this way we determine the theme of the next edition together. Quite democratic, right?

For as long as I can remember, the option "Cult" appears sporadically in these so-called theme-polls. That means that in my two and a half years of Argus, I have often seen the option 'Cult'. It became kind of a tradition. Every time you saw 'Cult' you knew that the making process of the new edition was about to start. That sight gave us a familiar feeling. And the option wasn't just there for fun; people also voted for the theme. Before, other themes took the win, but the 'Cult' fanatics did not give up. The option appeared in the polls again this year, but this time it landed the win.

The question that remains for us now is: How should we proceed? The theme has finally been chosen and can be removed from the list, but can that void ever be filled? We will have to look for a new 'Cult'. While we continue our search for this, I hope you enjoy reading this Argus. Hopefully you'll lose yourself in this theme as much as we did. Until the next!

Teddy

Opmerkelijk

- 24 **Geen stabiele Basis: Het Pyramidespel waar iedereen in trapte**
Felix Smit
- 25 **Een wel heel eng huis**
Teddy Scholten

Cultuur

- 26 **Späti**
Diederik van Merrienboer
- 28 **There Are No Cult Classics, There Never Have Been**
Alex Nagel

Muziek

- 30 **Het Album dat de Tijd Vergat**
Tim Groot
- 31 **Groupies**
Lotte Nieboer
- 32 **De Dualiteit van Hardstyle**
Berend van der Hoop
- 34 **REVIEW: Ants From Up There – Black Country, New Road**
Tim Groot

Geschiedenis

- 36 **De zoon van de bisschop**
Jaimy van der Waal
- 38 **The Man Beneath the Acropolis**
Aron van Iperen

Redactie

Aron van Iperen

Alex Nagel

Lotte Nieboer

Jaimy van der Waal

Diederik van Merrienboer

Mariëtte Peutz

Marlene Schneider

Berend van der Hoop

Floor Wilke

Jitske Hell

Alex Nagel

You know, it's an out there choice, but I just have to give it to legendary sci-fi author L. Ron. Hubbard, a cult author for the ages.

Aron van Iperen

Het F1 seizoen is weer begonnen, dus instinctief wilde ik voor Olaf Mol kiezen. Maar na Drive to Survive gekeken te hebben is er eigenlijk maar één goed antwoord: Günther Steiner.

Berend van der Hoop

Thomas van Royen op Departementsre is in Londen

Floor Wilke

Mijn oma's gehaktballen in satésaus.

Gijs Toussaint

uhsk_memes

Diederik van Merrienboer

De Koning aller culthelden. Europese voetbalster en Helmondse Postbode. Berry van Aerle.

Felix Smit

De Dionysische mysteriën

argaaasp!

Wie of wat schrijf jij cultstatus toe?

Mariëtte Peutz

Voetbalfans.

Marlene Schneider

De groep mensen die gelooft dat een sterrenbeeld daadwerkelijk iets over je persoonlijkheid zegt.

Lotte Nieboer

Lord of the Rings.

Rutger Loof

De Internetgekkies. Kaas rapsen, nul-twintig, patat mayones, my husband is antiquair, een broodje met beleg, sportief pookje. Allemaal puur internetcult.

Aoife Tilleman

De Kung Fu Panda trilogie

Jaimy van der Waal

Louis van Gaal, want die houdt de bal tenminste hoog en geeft Oranje kleur! Logisch toch? Ben ik nou degene die zo slim is, of ben jij nou zo dom? Maar goed, that's another cook...

Teddy Scholten

De Vlaamse taal.

Jitske Hell

Hyves.

Tim Groot

Ik ben niet trots op dit antwoord, maar dan toch... Homestuck.

emile

  emile.nu

MELD JE AAN!

De Yuppencult

Bestuursbabbels

Door: Midas Urlings

Het grillige thema van deze editie luidt 'Cult'. Bij een cult spatten de beelden van charismatische charlatans, afgezonderde communes en diabolische rituelen ons al snel in het oog. Waarschijnlijk denk je aan de slachtpartijen van de Manson Family of de massale zelfmoorden van priester Jones. Echter, sommige sektes opereren nog veel verder onder de radar. Het gaat hier om groepen die al zo diep in onze samenleving zijn geworteld, dat hun vernietigende kracht onopgevallend blijft.

Waarschijnlijk de grootste dreiging voor ons kwetsbare studenten is de sekte van yuppen. De yup, voluit Young Urban Professional, is een groep bestaande uit dertigers uit de hogere middenklasse. Deze groep heeft haar oorsprong in de binnenring van Amsterdam, maar verspreidt zich als een olievlek over onze geliefde studentensteden. Ook in Utrecht zaait de yup een bakfiets-terreur over de fietspaden. Nu heb je nog niets te vrezen. Je afstuderen ligt nog een jaartje voor je, en je denkt daarna nog aan een master. Je drinkt nog dagelijks, en met een beetje geluk rook je daar regelmatig bij. Zolang er schimmel groeit in de keukenkastjes van je studentenhuys, waan je je veilig voor de sluipende kleinburgerlijkheid die zo kenmerkend is voor het yuppenbestaan.

Maar onderschat niet de destructieve kracht van de yuppencultus. Net zoals bij andere sektes zijn de eerste stappen klein en gemakkelijk. Eens in de maand wordt de kapsalon verruild voor een poké bowl. Je laat het vijfde biertje op dinsdagavond toch maar staan, want woensdagochtend heb je

nog een tentamen. Al snel kruip je naar gevaarlijk gebied. Je gaat je ergeren aan dubstep om 02:00 's nachts in je studentencomplex, je gaat voor de 'extra veel groente' optie bij de pakken Knorr Wereldgerechten. Of, God behoeft, je schaft een kookboek aan. Langzaam wordt je verleid door het ogenschijnlijke comfort van het yuppen leven. De strop trekt zich strakker: de studentenkamer wordt verruild voor een eigen studio, je maag protesteert tegen wijn onder de €3 en de schermtijd op Instagram verbleekt bij je LinkedIn activiteit. En terwijl je de dertiger levensjaren aantikt, treed je toe tot de verschrikking van de yuppencult. Mocht je je dan nog realiseren welk pad je bent ingeslagen, is het al te laat. Je bent geketend aan een hypotheek, een leaseauto en een labrador. Je kinderen zijn al ingeschreven op een bioafbreekbare basisschool en je lever is onomkeerbaar hersteld.

Het is al te laat om nog iets tegen deze machtige sekte te beginnen. Ze zitten in de haarvaten van onze samenleving. Het is onvermijdelijk dat we zullen toetreden tot de wereld van senseo-melkopschuimers en loondiensten. We moeten onze laatste jaren van vrijheid koesteren. Steel een verkeersbord, begin met roken en urineer tegen de lokale Bruna. Beroof je stamkroeg van al haar glaswerk en gooi een fiets in de gracht. Wanneer je om 03:00 's nachts de neiging hebt een kapsalon naar binnen te schuiven: ik smeeek je, doe het. Op een dag knauw je op een taai blaadje zeewier, je afvragend waar de tijd toch is gebleven.

In memoriam: de UHSK app

Door: Gijs Toussaint

Een ALV om niet snel te vergeten

De presentatie van het beleidsplan van het 95e bestuur lijkt ondertussen een eeuwigheid geleden. En toch is het minder dan twee jaar geleden dat de vereniging getuigen was van een van de meest enerverende ALV's in de recente geschiedenis. Ondanks dat het een online avond was, heerste het gevoel van een dampende zaal. Er werd ver over de ingeplande tijd heengegaan, interrupties waren alom en de discussies waren fel.

Het 95e bestuur had dan ook een ambitieus beleidsplan voorgelegd. Wie het las werd meteen duidelijk dat het bestuur niet bang was geweest om tegen een aantal heilige huisjes te schoppen en een aantal grote vernieuwingen door te voeren. Dat is een sentiment dat natuurlijk te prijzen valt, maar het zou de UHSK niet zijn als deze plannen niet bij een aantal leden van de gevestigde orde in het verkeerde keelgat schoot.

Bij verre het heetste hangijzer was de UHSK app, en dan met name de inslag die dit maakte op de begroting van het nieuwe bestuur. Na felle discussies op de ALV bleef het bestuur volhardend; de app kwam er en werd ook snel massaal gedownload. Maar het feest mocht niet lang duren. Ondertussen is duidelijk dat we alweer afscheid nemen van de app. Daarmee heeft de app op de valreep het einde van de pandemie niet gehaald. Dat is tegelijkertijd een pijnlijke herinnering aan het feit dat deze pandemie nog steeds slachtoffers eist, en een mooi moment om terug te kijken.

Financiële vraagtekens

Dit nieuwe technologische snufje moest de UHSK de moderne tijd in gaan lanceren. UHSK'ers zouden sneller en makkelijker met elkaar in contact kunnen komen op dit interactieve platform. De gedachte hierachter sprak natuurlijk voor zich. De coronacrisis was nog niet lang geleden als een donkere wolk over de vereniging geschoven. Met deze app zouden UHSK'ers tijdens deze donkere tijden bij het licht van hun telefoon toch met elkaar in aanraking kunnen komen.

Dat sympathieke sentiment werd door de critici op de ALV ook zeker niet ontkent, maar het was wel een kostbaar sympathiek idee. Een significant deel van de begroting werd voor de app uitgetrokken en dat was reden voor vraagtekens. Zou het niet goedkoper zijn om een mobiele versie van de website te maken? Ging dit alles niet ten koste van

het budget voor commissies? Uiteindelijk stemde een meerderheid voor de app. En dus geschiedde. Het avontuur dat volgde was er een met pieken en dalen.

Een moeizame start

De eerste indruk voor wie de app op zijn telefoon installeerde was niet om over naar huis te schrijven. De precieze werking van de nieuwe vernuftigheid werd niet meteen duidelijk. Nu staan geschiedenisstudenten niet bekend als volgers van de laatste trends uit silicon valley, maar het gebruik van een simpele app zou toch wel moeten lukken. Dat viel tegen.

Na zich door een krakkemikkig ontwerp de app binnen te hebben geworsteld, troffen leden een opvallende leegte aan. Eigenlijk viel er niet heel veel te doen in de app. Later kwam er een overzicht van activiteiten bij, maar voor degene die de website en de socials goed in de gaten hielden was dat niet veel nieuws. Wat verder opviel was de volledige lijst van UHSK-leden die men tegenkwam na enig doorklikken. Strikt gezien past dat misschien net binnen de privacywetgeving maar het nut ervan ontschoot veel mensen.

Trek je bak

De app was echter niet alleen maar kommer en kwel. Het beste voorbeeld daarvan is de 'trek een bak' functie. Met een simpele druk op de knop konden leden hun mede UHSK'ers een simpele boodschap sturen: trek je bak. Dat werd dan ook volop gedaan. Deze praktijk leidde tot veel hilariteit maar bracht tegelijkertijd ook de nodige verbroedering in een zware tijd voor de vereniging. De UHSK is uiteraard geen drankvereniging, maar leden bleken niet terug te deinzen van een goudgele uitdaging.

Dat leverde hilarische situaties op. Dat zijn er veel te veel om hier allemaal op te sommen, maar duidelijk is dat het voor broodnodige vrolijkheid zorgde binnen de UHSK.

Uiteindelijk is het bewijs van een goede vereniging dan ook niet dat zij star en eigenwijs blijft vasthouden aan een idee. Het is juist een teken van kracht dat men bereid is een idee op te geven, wanneer dat aan het eind van haar latijn is. Voor nu gaat de UHSK dus door zonder haar app, maar met mooie herinneringen.

Op de koffie bij...?

Isa Goosen

Door: Mariëtte Peutz

The Argus has a new rubric, specifically made for new UHSK members! In each edition, a UHSK-member is visited at their home for a chat and a cup of coffee. If you are new to the association, this is a way to meet some UHSK-members and to connect the abundance of faces, names and stories you have seen and heard by now. This time: op de koffie bij Isa Goosen.

We are having a cup of tea in Isa's living room in Utrecht's Lauwerecht neighbourhood. She has lit up the candles and the fairy lights and has laid out some cookies on the table for the interview. We start with the question:

Can you introduce yourself to the reader?

Hi! My name is Isa, I'm 21 and a third year History student, specialising in Conflict, Violence and Security. I'm currently doing a minor at the University of Amsterdam in International Development Studies, but I was born and raised in Utrecht, where I still live.

Why did you choose to stay in Utrecht?

Well in hindsight I would have loved to move cities. Utrecht and I are in a slump. I think I know everything and that I've been everywhere. I chose to stay, though, for the study programme: I really wanted to study history, but I knew that I would probably like international relations more. This was a way to study both! It would have been nice to discover some new places. But that's for a next step!

Ooh! What is that next step?

I would love to do a Master's abroad. Currently I have my eyes on a Master's in Human Rights and Democracy in Venice, in an old monastery!

Speaking of next steps, what are your career plans and how do you want to use your history degree?

I want to do something societally relevant for sure. Like working for an NGO. Recently I've also been thinking about going into public history, for example in making documentaries. I'm doing a board year at the Jong KNHG, the youth branch of the national association for historians, and there was this really interesting project: they asked us to

give input on how to put together a national history museum. What should be in it, what shouldn't... I was just thinking how cool it would be to make a documentary about that process!

You have been a very active member of the UHSK: what did you do in the UHSK and how did you experience it?

In my first year I joined Historic Events Committee (HistoriCie) [1] – that year it was also known as the chicken coop – as PR Commissioner, and later that year the Lustrum Committee (LusCo) [2]. Joining the LusCo in my first year was absolutely terrifying! I really had to take a leap of faith, especially because I'm shy when I first meet people. But now they have become some of my best friends! After that, I wanted to get involved in the governance of the association, so I joined the Sollicitatie Commissie (SolCom) [3] for the 96th board, and I was in the Advisory Council. This year I've also organised the Holocaust Memorial Day.

Out of all those committee experiences, what were your toughest and nicest experiences?

I have some amazing memories of the committee weekends I had. So much fun! The toughest experience was probably organising the Holocaust Memorial Day. It was such a big event, and the uncertainty of COVID made it difficult. I am however super proud and thrilled with how it turned out!

What will you take with you from your committee experience to working life?

So much! I have learned the most about teamwork, I think. About working with people whose working styles differ from mine, and about delegating as well! That is something I used to find very difficult, and my committee experiences have really helped me develop.

What do you like most about the UHSK?

The people! I have loved meeting like-minded people. We already share an interest in history, and I have found that I can talk about things I like with the people I meet at the UHSK. History students are very interested in the world. And of course it combines with just good old fun! I could

have a heated political discussion with the LusCo, and then continue with a very fun evening easily.

As a UHSK veteran, where do you think the UHSK is heading & where do you think it should head?

It's sad to see a gap between the first- and second-year students who joined during COVID and the older members. Because there weren't any physical events, the different generations couldn't mingle. I don't know any first years at all! Such a shame, because I'm sure there's so many nice people I haven't met. I think it's a task for the next board to bridge that gap, but we can help! If you see me at an event, please come up and talk to me, I would love to get to know you!

The living room we are in has a vintage atmosphere. The colours are earthy and red, and there's candles and fairy lights all over. The walls are covered with posters, some new and bright, some hanging on by a thread. In every corner there's either books, movies or colourful games stuffed, and if you look closely, there's funky details all around: like a tiny frog puppet set up on a lamp.

What a nice house you have here! Can you tell me something about it?

I moved here in spring 2020, so almost two years ago. It's a BIS-house [4], taking up the upper two levels of a house in a residential area just outside of the Singel [5]. I live here with two roommates, one of which is also an active UHSK-member! Her name is Merel. We met at the course's Matching Day in the spring of 2019, because we were grouped based on last name (hers starts with an H!). We clicked instantly. We bonded over music and travelling: we had both recently been to Cambodia. So much to talk about! When this house came along, I invited her to come live with me immediately. We had so much fun decorating together. We're both collectors and love to collect old, unique things like vintage furniture and these posters! My favourites are three posters she bought on vacation in Italy in 2013 and a menu of Dishoom: a restaurant in London that I visited on a trip eight years ago.

I do see a lot of interesting stuff: books, art, games, movies – is this room a representation

of how you like to spend your free time?

Well, yes actually! I love to play board games. Recently I've been dabbling in Risk. I accidentally almost won – Merel got so mad. I can get quite competitive, but I hide it. I just say that I'm bad at games from the start and then it's extra nice if I win! I also love to read. Lately I've been into historical novels and magical realism: those are books about real, regular life, but with slightly magical details added. Nothing too big or central to the story, something like a second moon in the sky or a talking cat, but they add a lovely touch.

Any recommendations?

"If that magic realism intrigues you, definitely read Gabriel Garcia Marquez and Haruki Murakami!"

To round off, what would be the advice that you'd give to yourself as a first-year student, and to the reader as well!

To be in the moment! I would have loved to enjoy things more. And take your time, you can't rush good things. To UHSK members wanting to get into the committee life, I'd say: really throw yourself out there. At first, I was really reserved, but in the end: if you see the committees as friends, they will become friends.

English-Dutch Student Dictionary:

[1] HistoriCie – Historische Evenementen Commissie / Historical Events Committee.

[2] LusCo – Lustrumcommissie / Lustrum Committee. A lustrum is a 5-year anniversary of the existence of an anniversary. The UHSK had its lustrum in 2021, and a Committee was created to organise celebratory activities.

[3] SolCom – Sollicitatiecommissie / Application Committee. UHSK members that want to be on next year's board apply to the SolCom. They then present a group of candidates to the General Assembly, which votes whether they will become the next board.

[4] BIS-House: 'BIS' is the term used in Utrecht to indicate that a housing unit is located from the first floor onwards of a house. A house with the number '3' might have a shop on the ground floor, and a residential house above it. The house above it will have the number '3BIS'.

[5] Singel – the canal surrounding the Utrecht city centre.

Cult of cultureel gezelschap?

Door: Jitske Hell

Wanneer is een cult eigenlijk een cult? Zijn er eisen aan de intensiteit van leefregels en gedragscodes, of is het meer een kwestie van mindset en cultuur? Moeten leden van een cult zich beseffen dat ze in een cult zitten voordat een cult een cult is? Of gaat de definitie cult meer om een outsider's gazed?

Ik reflecteer hierop, omdat ik vermoed dat er in Utrecht een sekte rondwaart. Dat doen ze vrij openlijk zelfs, en zowaar al bijna honderd jaar. Of nou ja een cult, zo zien ze zichzelf natuurlijk niet. Maar goed, dat is een kwestie van perspectief, want er vallen wel degelijk een paar verdachte gewoontes te signaleren. Zo stijgt er bij elke activiteit die dit gezelschap uitvoert een onheilspellend gezang op, niet zelden enigszins vals, waaraan iedereen geacht wordt vol overgave mee te doen. Waarom? Tja, wie zal het zeggen? Het is in ieder geval wel typisch cultgedrag.

Dit is niet de enige vreemde bezigheid van dit gezelschap. Ze houden er ook van om zo omstreeks 31 oktober in het donker door Utrechtse parken te rennen in maskers en capes. Ze hebben vast nog wel meer vermommingen, maar daarvan is weinig tot niks bekend vanwege de hoogstaande kwaliteit van deze vermommingen. Menig stadsbewoner is hier in ieder geval de stuipen mee op het lijf gejaagd, maar vooralsnog zonder duidelijk doel.

Dat er regelmatig activiteiten plaatsvinden die exclusief voor de leden van de cult zijn bedoeld is ook bekend. Het lukt tot zover alleen nog niemand om te achterhalen wanneer die activiteiten plaatsvinden en wat er op de planning

staat, aangezien dit constant verandert. Van een regelmatige agenda lijkt geen sprake te zijn. Wellicht is dit een poging om niet-leden, in het bijzonder te nieuwsgierige buitenstaanders, op een doodlopend spoor te zetten.

Hetzelfde lijkt te gebeuren met een vaste locatie. Elke week komt de kern van de sekte op een vaste avond bij elkaar, maar die 'vaste' locatie verandert zodanig vaak dat er geen vat op deze bijeenkomsten lijkt te krijgen. Het lijkt zich wel hoofdzakelijk in onze binnenstad af te spelen.

Het is een omvangrijke sekte, dat naast een leidinggevende groep onderverdeeld is in kleinere fracties. Het zijn er redelijk veel en de contacten lopen door elkaar. Sommige leden lijken bij meerdere groepen betrokken te zijn en loyaal te zijn aan specifieke groepen, maar soms verdwijnen ze daar ook weer uit.

Daarnaast reist een selecte groep leden van de cult jaarlijks af naar allerlei delen van Europa, om daar een goede week lang hun lichaam en ziel op de proef te stellen met lange nachten waarbij iedereen onder invloed is. Wat er precies tijdens deze donkere nachten plaatsvindt? Met welk doel deze reizen plaatsvinden? Ik denk dat zelfs God het misschien niet weet.

Hoewel de meesten deze groep op het eerste gezicht niet opmerken en er weinig aandacht aan besteden, groeit uiteindelijk zowel de verwondering als de argwaan voor deze mensen. Ieder die hen ziet, vraagt het zich op den duur af. Wat bezielt die UHSK'ers toch?

Je bent jong en je wilt wat

Door: Lotte Nieboer

Drie hoeraatjes want de clubs mogen weer open! Bij het schrijven van dit artikel is de verplichte horecasluiting net een paar dagen opgeheven. In gesprekken met medestudenten komt een ding telkens terug: wanneer gaan we uit? Sommigen hebben meteen de eerste avond dat het weer kan iets gepland, anderen kijken het nog een weekje aan. Maar dat het nachtleven leeft onder jongeren is duidelijk. En niet alleen de clubs mogen weer open. Ook verenigingsactiviteiten, sporten, en borrelen in een café kan allemaal weer praktisch zonder beperkingen. De sociale kalender van menig student loopt al aardig vol.

Dat roept ook wel wat vragen en onzekerheden op. Er zijn nu bijna twee generaties studenten die nog nooit echt zijn uitgegaan. Zij kennen de mores van het nachtleven nog niet, niet de betere en de minder goede uitgaansgelegenheden in het centrum, en niet hun eigen grenzen wat betreft alcohol en drugsgebruik. En wie zegt dat de ouderejaars het uitgaan niet verleerd zijn? In je eigen woonkamer met een groepje vrienden een paar bakken trekken is toch heel anders dan te

midden van allemaal vreemden dronken staan te dansen. Om ervoor te zorgen dat iedereen veilig kan uitgaan zullen we allemaal een beetje op elkaar moeten letten.

En dat allemaal ook nog naast je studie. Met zulke volle agenda's schiet het studeren er soms nog even bij in. Hoe goed je voornemens aan het begin van het blok ook zijn, opeens is het week 7 en heb je 3 deadlines en 2 tentamens. Voor sommige studenten kan dit allemaal wat te veel worden. Uitgaan, commissies, werken, studeren: het werk stapelt zich snel op en valt soms maar moeilijk te combineren. Steeds meer studenten kampen met een burn-out. Het is belangrijk om ook voor jezelf een goede afweging te maken hierin: ga ik vanavond uit of schrijf ik toch nog even dat ene essay af?

Je studententijd is de mooiste tijd van je leven wordt er vaak gezegd. Door corona hebben veel van de traditionele kenmerken van het studentenleven – borrelen, uitgaan, etc. – lang platgelegen. Nu alles weer kan en mag is de vreugde dan ook groot, en weten de meeste studenten niet hoe snel ze weer op de dansvloer moeten staan. En dat is ook gewoon fantastisch, maar toch kan de kater de dag erna nog hard aankomen. Dat alles weer mag betekent niet dat alles ook weer moet. Het leven is lang en als het goed is heb je nog jaren om te genieten van de herwonnen vrijheid. Er is geen haast. Dus plan ook even wat vrije tijd in in je sociale kalender, ad ook even een glas water, slaap die 8+ uur en slik die paracetamol. Alleen samen krijgen we de kater weer onder controle.

Alumnus van de editie: Myrthe van Niekerk

Door: Teddy Scholten

Myrthe van Niekerk studeerde net als wij Geschiedenis in Utrecht en was in haar studententijd lid van de UHSK. Haar derde jaar stond in het teken van een bestuursjaar en na binnen vier jaar haar bachelor afgerond te hebben en een tussenjaar te hebben genomen, begon ze aan de Master Museumstudies aan de UvA. Tegenwoordig werkt ze als content- en

programmamaker bij het Utrechts Archief. Hoe heeft zij haar tijd als student en UHSK-lid ervaren en hoe verliep het pad van student naar werkende voor haar?

Weet jij nog waarom je de keuze voor Geschiedenis hebt gemaakt?

Ik twijfelde op voorhand wel over mijn studiekeuze. Communicatie leek me erg interessant en dat was ook nog wel een studie waarmee ik wat geld zou kunnen verdienen in de toekomst. Als je aan de studie Geschiedenis begint, weet je dat de banen niet voor het oprapen liggen, afhankelijk van het gebied waarin je je specialiseert natuurlijk. Op het gebied waarin ik me interesseerde, namelijk de 'oude geschiedenis', zoals de klassieke Oudheid, waren er in ieder geval geen banen in overvloed. Mijn ouders gaven de doorslag in mijn keuze. Ik kom uit een nogal 'alfastudie-familie' en mijn ouders gaven mij mee: 'Doe iets wat je leuk vindt en dan wordt je er vanzelf goed in. Als je iets doet wat je niet leuk vindt, zul je er altijd middelmatig in blijven.' Dat gaf bij mij de doorslag: Geschiedenis vond ik leuk en dus heb ik me daarvoor ingeschreven.

En was het uiteindelijk ook de goede keuze?

Voor mij was het zeker de goede keuze. Ik kan als geschiedenisfanaat echt opgaan in archieven, feitjes en weetjes en het onderzoek. Ik heb er zelfs over nagedacht om een PhD te doen. Communicatie bleef ik ook interessant vinden en ik denk dat ik daarom in mijn baankeuze en studierichtingen altijd een combinatie van de

twee heb gezocht. In mijn studententijd werkte ik bijvoorbeeld als rondleider bij Museum de Speelklok, wat een erg populaire baan onder geschiedenisstudenten was. Daarin ben je natuurlijk zowel met geschiedenis als met het overbrengen van informatie bezig. Ook de keuze om me te specialiseren in erfgoed en musea in mijn master valt daar binnen. Het overbrengen van het verleden is iets wat ik erg interessant vind, juist door het historische en het communicatieve component ervan.

Is er iets uit je studie, afgezien van je opgedane kennis, waar je nu nog steeds iets aan hebt?

Ik heb naast de vakkennis veel geleerd tijdens mijn studie, bijvoorbeeld dat keuzevakken zoals 'Who is who in the Bible' je leven echt een stuk leuker maken, dus dat kan ik iedereen aanraden. Mijn bachelorscriptie is ook een leermoment geweest op het punt van timemanagement en planning. Ik breng het ook nog vaak ter sprake, maar niet om die reden. Het onderwerp doet het namelijk nog altijd goed op verjaardagen. Ik schreef mijn scriptie over hetaerae in het Klassieke Athene. Zij waren de high-class escorts van hun tijd. Om hun positie te onderhouden, mengden zij zich voornamelijk in de machtige en rijke mannelijke kringen. Dit stak sterk af tegen de patricische vrouwen, die zich juist in een hele eigen en afgesloten rijke-vrouwen-sfeer verkeerden. Heel interessant natuurlijk, maar op verjaardagen leg ik het niet zo uitgebreid uit hoor. Dan heb ik mijn scriptie gewoon over hoeren geschreven.

Hoe was je tijd bij de UHSK eigenlijk? Was je daar een actief lid?

In mijn eerste jaar was ik nog wel een beetje verlegen en had ik meer het idee dat ik te gast was bij de vereniging dan er echt onderdeel van uitmaakte. Ik was vanaf het begin wel al aanwezig bij borrels en ik heb ook vanaf mijn eerste jaar in commissies gezeten. Doorheen mijn bachelor waren dat de Eerstejaarsraad – tegenwoordig de EJC – de Dramacommissie en de Galacommissie. In mijn tweede jaar bij de vereniging voelde het allemaal al heel anders. Ik was zelf geen nieuwkomer meer en kende de meeste andere leden al wel, waardoor het contact leggen en onderhouden steeds makkelijker ging.

Je derde jaar besloot je in te vullen met een bestuursjaar. Hoe was dat?

Ik maakte deel uit van het 90ste bestuur. In mijn tijd vormde een bestuur zichzelf nog en moest je je als volledig bestuur presenteren. Toen ik erbij werd gevraagd, waren de posities van Commissaris Intern en Extern nog vrij. Daar was ik wel blij mee, want mijn keuze was ook als alle posities nog vrij waren geweest op één van deze twee gevallen. Uiteindelijk werd ik Commissaris Extern. Als ik er nu op terugkijk, had de positie van penningmeester me ook wel wat geleken, maar op dat moment was het wel de juiste keuze voor mij. Ik heb heel veel geleerd van het contact leggen en onderhouden met verschillende partijen. Van het beleid bedenken en schrijven leer je natuurlijk ook veel, maar dat is niet wat je jaren later nog bijblijft. Wat je wel bijblijft zijn de mooie momenten en herinneringen die je met elkaar deelt. Ik heb natuurlijk talloze leuke herinneringen aan de UHSK, maar één die eruit springt is de Grote Reis naar Portugal. De Grote Reis is echt een belevenis. Verder zorgden de borrels ook altijd voor gezellige momenten, maar het allerleukste aan de UHSK zijn toch de vrienden die ik eraan over heb gehouden. Je bouwt in je studententijd veel nieuwe vriendschappen op en door de vereniging heb ik wel een aantal vrienden voor het leven gevonden.

En dan zit op een gegeven moment je studententijd erop. Hoe ben jij daarna verder gegaan?

Toen ik net was afgestudeerd, begon de coronacrisis. Gelukkig was ik toen net begonnen als Team Assistant en had ik een baan waar ik op kon rekenen. Daardoor kon ik op mijn gemak solliciteren naar iets anders. Dat was toch wel erg frustrerend. Ik lieg niet als ik zeg dat ik tien maanden lang ongeveer drie sollicitaties per week eruit heb gestuurd. In de culturele sector is de concurrentie moordend. Soms word je afgewezen met feedback, maar soms nemen ze die moeite ook helemaal niet. Dat is vaak ook helemaal niet mogelijk, je neemt het vaak op tegen meer dan honderd andere gemotiveerde sollicitanten. Het is denk ik belangrijk dat je je beseft dat je niet de enige bent die in dat schuitje zit en dat het uiteindelijk wel lukt. Daarna ben ik via LinkedIn terecht gekomen bij een traineeship bij het

Erfgoedhuis Zuid-Holland. Ik mag mezelf gelukkig prijzen dat ik dit kon doen doordat ik een jaar lang had gewerkt en tijdens corona niets uitgegeven had, waardoor ik niet in geldnood verkeerde. De vergoeding was namelijk zeer gering. Dat vind ik wel moeilijk aan dit soort kansen, niet iedereen kan ze benutten. Bij het Erfgoedhuis heb ik toen ruim een jaar gewerkt als adviseur op het gebied van erfgoed en de vrijwilligers die hierbij komen kijken. Ik merkte toen toch dat ik het eigenlijk zelf wilde doen, in plaats van het advies hierover geven aan anderen.

Gelukkig kwam er toen een vacature langs van het Utrechts Archief. Nu werk ik daar al enkele maanden en ik vind het erg leuk. Het is voor mij heerlijk om weer omringt te zijn door 'geschiedenisnerds' zoals ik. Bij het Utrechts Archief ben ik werkzaam als content- en programmamaker, dus dat houdt in dat ik de socials en de website beheer, schrijver ben en het activiteitenprogramma organiseer. Daarbij moet je denken aan lezingen, rondleidingen en evenementen zoals de Open Monumentendag. Op deze manier proberen ik en het hele team het stoffige en gesloten imago, dat archieven en musea toch nog vaak kennen, om te toveren in een toegankelijker beeld. Op dit moment zijn we druk bezig met tentoonstellingen, die in het teken staan van het negenhonderd jarig jubileum van Utrecht. Wij vertellen in een van deze tentoonstellingen de stadsgeschiedenis vanuit het über-Nederlandse 'water-perspectief'. De stad verkreeg haar stadsrechten zelfs door een conflict over water. Die tentoonstelling maken we samen met De Stichtse Rijnlanden en draagt de naam 'Water! Vriend of Vijand'. We zijn ook druk bezig met het project 'Gekomen om te blijven', maar hierover zal later dit jaar meer bekend gemaakt worden.

Zo te horen heb je na je loopbaan als student en beginnend werkende nu wel echt je plekje gevonden. Is er nog een advies dat je mee wilt geven aan de geschiedenisstudenten en UHSK-leden van nu?

Neem alles niet te serieus en vooral jezelf niet. Het leuk hebben is namelijk het allerbelangrijkste. En het klinkt misschien wel erg cliché, maar grijp de kansen die op je pad komen, neem initiatief en dan komt het wel goed.

Eraserhead: een uitstekende film die nu op slechte wijze gerecenseerd is

Door: Floor Wilke

Het is vrijdagavond, dus tijd voor een heerlijk cultfilmpje waar de nekharen van omhoog gaan staan en de vraagtekens enkel groter worden bij naderen van het einde. Dit keer: *Eraserhead*.

De 89-minuut durende zwart-wit film komt uit 1977 en is de debuutfilm van befaamde regisseur David Lynch, die we kennen van onder andere *Blue Velvet* en *Twin Peaks*. Zijn surrealistische stijl kwam in deze film het meest prominent naar voren en echte filmkenners die ervan houden om tof te doen zullen de film beschrijven als 'Kafkaësk' – je zou op moeten zoeken wat dat betekent, want wat dat inhoudt, weet ik eigenlijk ook niet. Google heeft ook vragen over deze film: de top drie vragen die opkomt als je de film opzoekt in de zoekmachine, is 'Is *Eraserhead* disturbing?', 'What is the point of *Eraserhead*?' en 'What did *Eraserhead* mean?'. Baserend op enkele vijf-sterren recensies en een rating van negentig procent positieve likes op *Rotten Tomatoes*, stel ik dat de film hoogstwaarschijnlijk enkel smakelijk en humeur-bevorderend is voor de echte tof-doenende filmkenners, maar dat weerhoudt mij en mijn mede-kijkers er niet van om de film te gaan kijken. Dus hier volgt mijn ervaring met *Eraserhead*. Oh ja, voordat ik het vergeet: als je allergisch bent voor spoilers, dan kun je beter nu stoppen met lezen.

De film begint met een brokkelig landschap, wat na het uitzoomen een planeet blijkt, die verdacht veel weg heeft van een gehaktbal. Een mannetje, dat volgens de aftiteling *The Man in The Planet* heet, zit in een huisje met allemaal hendels die hij verzet. Het hoofd van Henry, de hoofdpersoon met een hoog, raar kapsel, verschijnt als een watermerk door het scherm. Watermerk-Henry doet zijn mond open en een ding dat eruit ziet als een zaadcel – ik maak geen grapje – kronkelt eruit, om vervolgens op de gehaktbal in te slaan.

De eerste tien minuten van de film zijn nog niet voorbij en ik en mijn mede-kijkers weten nu al niet meer waar we naar kijken. Maar goed, we willen weten wat er gebeuren gaat en kijken dus maar verder.

Henry lijkt niet echt gelukkig. In een grimmige stad loopt hij stijfjes met een grimmig gezicht en een grimmige papieren tas met boodschappen onder zijn arm naar zijn grimmige appartement. Hier komt hij in de grimmige hal *The Beautiful Girl Across The Hall*, zijn enge, oversekste overbuurvrouw, tegen, die hem vertelt dat Mary, Henry's vriendinnetje, langs is geweest, om hem informeren over een etentje bij haar ouders thuis.

De sfeer bij het etentje van de ouders van Mary is nog grimmiger dan bij Henry thuis. De vader heeft een kip geroosterd in de oven, dus je zou denken dat het ding dood is bij de opdiening. Niets is minder waar. De kip beweegt zoals de inktvisarmen bij zo'n Japanse delicatessen doen, wanneer Henry het aansnijdt. Ook komt er allemaal bloed uit. Althans, we denken dat het bloed is, maar het was moeilijk te zeggen aangezien de film zwart-wit is – het had evengoed een mislukte custardvulling kunnen zijn.

Lacherig van verbazing, walging en schok zetten we de film even op pauze zodat de biertjes aangevuld kunnen worden en de blazen geleegd. Ik maak gebruik van de korte pauze om stiekem op te zoeken wat de thematiek van de film is zodat ik slim kan doen tegen mijn mede-kijkers, en 'angst voor het ouderschap' schijnt een groots thema te zijn.

De moeder van Mary maakt tijdens een één-op-één gesprek seksuele avances richting Henry, om hem vervolgens te vertellen dat Mary zwanger is. Vanaf dat punt gaat het bergafwaarts met de al niet zo blijde Henry. Nu moet hij trouwen met Mary en geen van beide lijkt hier echt zin in te hebben. Om de een of andere reden trouwen ze toch en ze trekken bij Henry in.

Nu heb ik Henry's appartement in een eerdere alinea incorrect beschreven: 'grimmig' is het enige versierwoord dat ik heb gebruikt. Dit is te kort door de bocht voor jou als lezer om de rest van het verhaal te kunnen 'begrijpen' (voor zover je dat al kon). Niet dat het appartement niet grimmig is, dat is het zeker wel, maar er is meer aan de hand. Henry heeft gekke hoopjes tuinafval in zijn appartement liggen. Zijn radiator maakt enge geluiden en zijn meubilair valt haast uit elkaar. Henry is blijkbaar niet zo weg van een prullenbak legen en een stofdoekje over alle oppervlakken halen. Waarom zou hij er in godsnaam met zijn kersverse echtgenote blijven wonen? Sterker nog, waarom zou die Mary daar in godsnaam willen wonen? Ja, dat vragen wij ons dus ook af, maar goed.

Ineens is Mary bevallen van de baby. Of eigenlijk, het monster. De baby lijkt geen schattig ding uit een Pampers of Zwitsal reclame, eerder het tegenovergestelde: de baby is een soort alien die aardig wat weg heeft van Platvoet uit *Platvoet en z'n vriendjes*. Alleen het hoofd is zichtbaar: het lijfje is gewikkeld in doeken. De baby huilt continu en luistert nu al niet goed naar zijn ouders. Mary is niet meer gelukkig (voor zover ze dat voorheen wel was) en wordt gek van de huilende baby en verlaat Henry en de baby. Henry moet nu het kind verzorgen, maar kan dat helemaal niet en ineens raakt hij in een soort trance. De radiator, die de enge geluiden maakt, neemt hem over in hypnose en hij verdwijnt in de radiator. Een toneel komt in beeld. Een vrouw, die de aftiteling *The Lady in The Radiator* noemt, verschijnt op het toneel. Ze heeft twee gekke ballen op haar gezicht. Ze zingt voor Henry, terwijl ze schattig heen en weer beweegt over de vloer. Ondertussen regent het met dezelfde dingen als die zaadcel uit de eerste scène (die uit watermerk-Henry's mond kronkelde). *The Lady in The Radiator* stampt de zaadcellen plat.

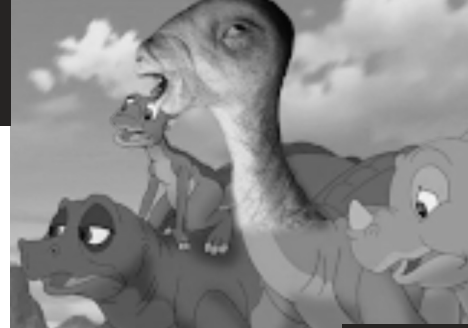
Henry heeft een ongemakkelijke en vage ontmoeting met *The Beautiful Girl Across The Hall*. Het lijkt verdacht veel op een *bootycall*, maar wie zal het zeggen. Henry raakt weer onder hypnose door de radiator en dit keer rolt zijn hoofd over het toneel. Het valt van het toneel op straat, waar iemand zijn hoofdje oppakt en het meeneemt naar een fabriek waar Henry's hoofd een gummetje wordt op een potlood.

'Ooooooh', klinkt het uit onze monden, want ineens begrijpen we Henry's vage uiterlijk: hij lijkt simpelweg op een potlood met zo'n gummetje. Vandaar de titel, *Eraserhead*.

Henry komt terug op aarde en hij zoekt *The Beautiful Girl Across The Hall* weer op, maar ze heeft mannelijk bezoek. Hij vindt dit niet leuk – zie je wel, hun vorige ontmoeting was gewoon een wipsessie – en keert terug naar zijn grimmige appartement om zijn enge baby aan te staren. Ineens heeft hij een schaar en hij knipt de doeken waar de baby in gewikkeld is, los. De baby heeft geen huid. Ik hoop dat je me gelooft als ik zeg dat het er nog onsmakelijker uitziet dan de kip met de mislukte custardvulling. Henry schrikt zodra alle organen van de baby wegdrijven in bloed en andere lichaamssappen. Henry lijkt de baby niet te willen redden: integendeel, hij steekt de baby (zijn eigen baby!) met de schaar en de baby gaat dood. Ineens in Henry weer in de radiator en *The Lady in The Radiator* omhelst hem. Wit licht verschijnt. Einde.

Mijn mede-kijkers en ik kunnen enkel lachen. Van zowel verwardheid als blijdschap dat de film voorbij is. Ik pak mijn moment om slim te doen en wijs mijn mede-kijkers op het thema van de film: 'Is Henry niet gewoon bang om vader te worden, dat daarom de baby zo lelijk is, aangezien hij het ding als lelijk beschouwt omdat hij het simpelweg niet hebben wil?' Mijn mede-kijkers knikken instemmend en ineens zijn we het erover eens dat de inslag op de gehaktbal uit de eerste scène de bevruchting van Mary's eikel moet voorstellen. En *The Lady in The Radiator* met die gekke ballen op haar gezicht is vast Henry's snikkel.

Al met al kan ik zeggen dat, met behulp van Google, Wikipedia en enkele krantenartikelen, de film helemaal niet zo ingewikkeld is als we dachten toen we het keken. Ik vind de film stiekem toch erg leuk, ook al maak ik hem in deze recensie lichtelijk belachelijk. Sterker nog, ik vind het een uitstekende film, en ik raad jou, beste lezer, dan ook aan om de film eens te gaan kijken. Dan kun je de gehaktbalplaneet en de monsterbaby met je eigen ogen zien.

De Nederlandse publieke omroep braakt al jaren programma's uit die de aandacht moeten trekken van de Hollandse bankzitter. Waar je ouders nog regelmatig naar Matthijs van Nieuwkerk of Jeroen Pauw keken, zappen *millennials* massaal weg. Toch is er één programma dat deze televisie-generatiekloof overbrugt. Dat programma is *First Dates*, de datingshow die twee mensen op een blind date stuurt en er een tiental camera's op zet. Op papier niet spectaculair, in de praktijk is het televisie cocaïne.

Als je het aan deze mij vraagt, beste lezer, is het programma in de laatste jaren gestegen tot cultstatus. Dat komt omdat het programma fungeert als de ultieme 'derde wiel'-simulator. Het stelt ons in staat om twee volslagen wildvreemde mensen ongegeneerd en keihard te beoordelen. Mensen die zich van een vrij kwetsbare kant laten zien, puur voor ons entertainment, en dan ook nog op camera misschien iemand af moeten wijzen.

Daarnaast werkt het programma ook mee om dit entertainment zoveel mogelijk te vergroten. Als allereerste worden de deelnemers afzonderlijk aan de kijker voorgesteld. Vanaf dit eerste moment kan een ongezouten mening zich concreet vormen over het slachtoffer. Echter, een te goed betaalde CEO met een denktank achter zich heeft ooit bedacht dat het vet saai zou zijn als de deelnemers zich 'zomaar' zouden voorstellen, dus moeten ze daar ook één of ander debiel voorwerp bij halen. Een heggenschaar voor een tuinier, een hengel voor een visser, etc. Maar daar blijft het niet bij. Als kers op de schaaamtetaart moeten ze daar dan ook 'iets mee doen'. Zo moet de visser denkbeeldig vissen uit de studio gaan vangen. *Chefs kiss*.

Van horen zeggen – de ex van een huisgenoot welteverstaan – ben ik te weten gekomen dat mensen als de wiede-weerga door de datingsmangel worden gesouffleerd. Deelnemers krijgen maar drie kwartier de tijd om 3 gangen te verslinden en ondertussen erachter te komen of wie er voor hun neus zit de ware is. Het restaurant is voor 25 euro *all-you-can-drink*, reden genoeg voor mijn vriendengroep om verwoede pogingen te doen om mee te doen als achtergrond figurant.

Het programma zou er verder niet zijn zonder twee

instrumentale onderdelen. De barman en de maitre. Sinds jaar en dag staat Victor Abeln cocktails te shaken voor de gestrande blind-daters. Met zijn helder blauwe Bambi-oogjes en veel te soepele praatjes, heeft Victor meteen een leuke vraag klaar en weet binnen 15 seconden televisietijd meteen een boeiend gesprek te hebben met het volk achter de bar. Eindeloze charme verpakt met eindeloos charisma, Victor is de James Bond van de barman scène; *men want to be him, women want to be with him*.

En dan niet te vergeten natuurlijk; maitre Sergio Vyent. Sergio, Serg, de man, de mythe, de dating-legende. De donkere, warme stem. De rode pakken. Het altijd begeleiden van de dinergasten. Sergio, we gaan je missen. Vervangen is hij door een nieuw gezicht, maar in mijn hart blijft hij voortleven.

First Dates is bij uitstek een huisgenoten-programma. Niets is fijner om na een lange dag studeren op de bank samen mensen af te zeiken. Kledingkeuzes, gespreksonderwerpen, uiterlijke schoonheden, alles wordt door de kritische mangel gehaald. Mijn favoriete, vaste commentaar is altijd: 'Doet ze HBO? Hahahaha domme cursist.' In je eentje mis je de helft van de lol.

Het slotmoment is altijd het schatkistje. Meer links geëngageerde huisgenoten van mij zijn altijd toch in een tikje in de progressieve voet geschoten als de man meteen het kistje oppakt. Als de zin 'Ja, dat hoort toch zo,' volgt, dan hoor ik altijd vanaf de bank afkeurend gezoem. Tot dusverre heb ik echter weinig deelnemende dames gezien die erop stonden de rekening voor de man te betalen. Maar ik ben misschien ook een misogynie oelewapper.

Het programma is een poging van de televisiewereld om haarfijn vast te leggen hoe een bizar fenomeen als liefde ontstaat tussen twee mensen. Het spreekt tot iets universeels. Een universele fascinatie met liefde en verliefd worden, en de monumentale ongemakkelijkheid die de zoektocht hiernaar met zich meebrengt. Daarnaast kan je je brein uitzetten en mensen afzeiken.

Heerlijk. Laten we hopen dat deze achtbaan niet eindigt als *The Voice*...

'S Ravenhage

Door: Jaimy van der Waal

Op een mooie dag in 'S Gravenhage speelden kinderen vrolijk buiten

in de frisse lucht en met een zon die scheen

Toch keek men angstig door de ruiten

toen op een dag in 'S Gravenhage plotseling een raaf verscheen

en in de Haagse straten zomaar ineens de zon verdween

De raaf streek neer op het torentje

de minister toren al naast een spreekw

Hij pijnigde de mensenoren met zijn hol en schel geschreeuw

De mensen kwamen bij elkaar en er werd naar de raaf gekeken

De raaf keek terug al met een staar alvoor hij begon met spreken

'S Gravenhage, 'S Gravenhage, stad van recht en woningnood

'S Ravenhage, 'S Ravenhage, stad van vogels en zwarte dood

Plots verschenen de vogels, veren dwarrelden naar beneden en legde neer een dik tapijt

Veren van duizenden raven in vogelvlucht, gevolgd door duizend dagen spijt

De ver(enig)ing

Door: Marlene Schneider

Mijn ouders hebben allebei in hun studententijd bij de vereniging gezeten, net als al hun vrienden. Mijn vader zei altijd dat je pas echte vriendschappen kunt opbouwen als je samen zware tijden hebt gekend. De vriendschap moet verder gaan dan slap lullen onder het genot van liters drank; je hebt elkaars ware aard in lastige situaties al eens gezien en vanuit daar bouw je aan een hechte vriendschap voor de rest van je leven. Toen ik begon aan mijn studie was het dan ook niet de vraag óf ik bij dezelfde vereniging zou gaan, maar wanneer. Op een vrijdagavond in juli kreeg ik een mailtje met korte informatie over mijn introductieperiode. De paklijst bevatte, zoals verwacht, de meest vreemde voorwerpen waaronder een staatslot, zuurkool en konijnenvoer. Mijn vader had verteld dat de ontgroening doorbijten en afzien is, maar dat alles wat daarna volgt aan ervaringen en netwerken het volledig waard is. Mijn moeder had daarmee ingestemd en zei dat het mij in het bijzonder zou helpen, omdat ik vaak alleen was. Ik keek haar verbaasd aan. 'Of nou ja, je weet wel. Dat je niet zo in je eentje op je kamer zit tijdens je sombere momentjes.' Mijn moeder gebruikte altijd verkleinwoorden als ze me niet wil beledigen. Ik had haar nooit gezegd dat ik eenzaam was of vrienden wilde, maar daar ging ze vanuit. Zij dacht alles te weten. Ik geloof dat dat een vereiste naïviteit is waar je over moet beschikken als je moeder wilt worden.

Telefoons werden afgenomen net als toilettassen en de helft van je kleding. Het veld waar we moesten verzamelen, stroomde langzaam vol met jongens. Ik zocht naar bekende gezichten, maar vond niets en besloot te staren naar de bomen in

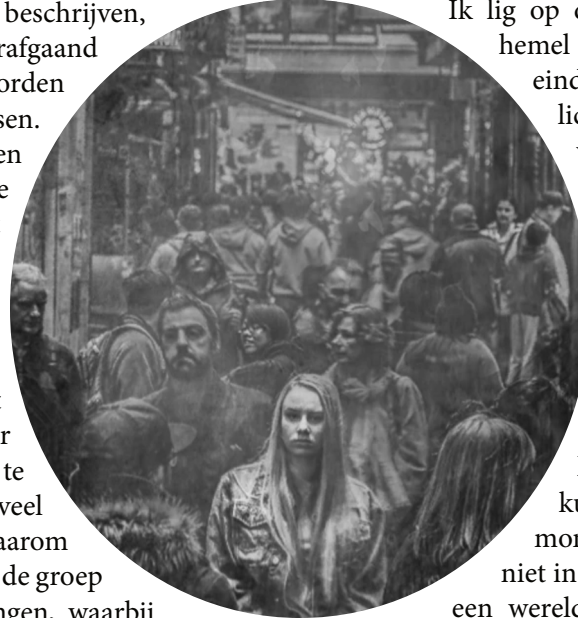
de hoop dat niemand iets tegen me zou zeggen. Ik was onderweg vergeten hoe ik moest praten. De takken van de bomen bewogen in schokken heen en weer, alsof de wind hen smeekte om deze bijeenkomst te verlaten. De zon stond hoog aan de hemel en verblinde mijn ogen op zo'n manier dat ik me afvroeg waarom ik ooit had verlangd naar warmte. Onder mijn jas voelde ik de druppels zweet verspreiden over mijn lichaam. Het was de enige plek waar het niet waaide. De gezichten zeiden me nog steeds niks en ik was opeens vervreemd van alles om me heen. Ik verlangde naar een sigaret, hoewel ik nog nooit had gerookt. Mijn gezicht voelde raar aan en ik wilde weten hoe ze me zouden zien. Wie ze zagen.

De groep en ik werden opgeschrikt door een harde toeter en geschreeuw wat achter ons vandaan kwam. Op een verhoging stonden drie jongens met maskers van dieren. Ze scholden iedereen uit die door ze heen praatten. Ik vroeg me af of ik hier had gestaan als mijn ouders niet mijn ouders waren geweest, maar wist voordat ik de gedachte helder had het antwoord. Een jongen voor mij werd naar voren gehaald en moest tien keer zeggen dat hij 'altijd zal gehoorzamen'. Daarna werd hij van de gemaskerde jongens weggetrokken en spuugden ze op hem. De druppels slijm kwamen agressief in zijn gezicht. Ik stelde me voor hoe alle jongens die hier stonden mieren waren, die elk moment vertrappt konden worden omdat ze zo klein waren. Eén mier stelde niks voor, je stelde pas iets voor als je lid was van een mierenhoop. Opeens wist ik het verschil niet meer tussen mens en mier.

De instructies waren als volgt: we moesten nog ruim een uur door het bos lopen om bij de kampeerplek te arriveren. De indeling voor slapen was al gemaakt, net als de indeling voor bepaalde 'groepsspelen' van deze week. Ik moest denken aan de basisschool en kreeg zin om te braken. Van de zon en van mezelf. In de klas was het al weken het onderwerp van gesprek. Schoolkamp heeft een bepaalde magie voor kinderen die je niet kunt beschrijven, enkel voelen. Voorafgaand moesten er duo's worden gemaakt om in te fietsen. Hoewel ik wel een vriendengroep had op de basisschool had ik niet één maatje en dat was op dit soort momenten een pijnlijke gewaarwording. Een groep van vrienden bestaat eigenlijk uit meerdere duo's die er waarde aan hechten om te kunnen spreken van 'veel vrienden' en zich daarom verenigen in één groep. In de groep heb je leiders en volgelingen, waarbij soms iemand nog als extra opvulling wordt toegevoegd. Mijn groep bestond uit vijf jongens en op de een of andere manier kreeg ik het altijd voor elkaar om in alles nummer vijf te zijn. Mijn aanwezigheid was niet ongewenst, maar mijn afwezigheid was onopmerkelijk. Ik fietste alleen.

Er werd mayonaise en bier over me heen gegooid, terwijl ik liedjes moest opdreunen met mijn groepje. Telkens als er iemand verkeerd ging, moesten we helemaal opnieuw beginnen en kregen we een nieuwe lading mayonaise en bier. Ik vroeg me met de seconde meer af wat ik hier deed. Misschien moest ik accepteren dat ik niet bij deze sekte wilde horen. Tegelijkertijd keek ik mijn ogen uit naar wat er gebeurde en werd mijn nieuwsgierigheid met de seconde gevoed. De vereniging was een van de weinige plekken waar witte hetero mannen er vrijwillig voor kiezen om volgeling te worden. Je kon pas na jaren de baas uithangen, al was die plek voor maar weinigen weggelegd. Zij waren de baas van de sekte. Het

waren de meest onsympathieke gasten die in alles hun best leken te doen om hun afkeer naar je te uiten. Hun persoonlijkheid is gebaseerd op mensen onder hen minderwaardig te laten voelen. Die ruimte kregen ze van ons, wij die bij hun club wilden horen. Eén van de leiders deed al zeven jaar over zijn studie, maar het maakte hem niet uit. 'Zo duurt het leven langer.'

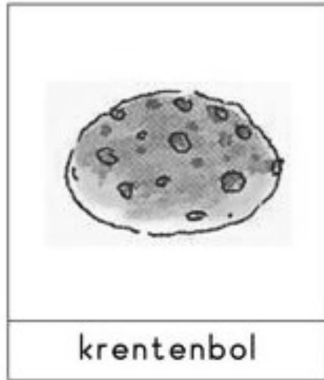

Ik lig op de grond en keek naar de hemel boven me. De duisternis is eindeloos versierd met lichtpuntjes van sterren. Ik was nog nooit in contact met zoveel mensen, maar ik heb me tevens nooit eerder zo verdwaald gevoeld. De hoeveelheid kansen die ik had om vrienden te maken waren ontelbaar. Het beangstigde me hoeveel keer ik afgewezen zou kunnen worden of hoeveel momenten er zouden zijn dat ik niet in de groep paste. Een vork in een wereld gemaakt van soep. Mijn gewone saai leven zou ik verruilen voor opgaan in de massacultuur van de vereniging. Ik was één van de zoveel en dat maakte me een stukje niets. Het meest lege gevoel kreeg ik tussen de lachende en feestende mensen, wetend dat ik er geen onderdeel van uitmaak. Er worden geen stoelen voor mij op het terras vrijgehouden. Vrienden die door de broeierige stad lopen, met een glinstering van zon en alcohol op hun gezicht. Zonder mij. Ik geef niemand de schuld, aan mijn eigen aanwezigheid heb ik vaak genoeg en voor de rest wacht ik af. Ik ben een toeschouwer van mijn eigen bestaan. Vanuit de achterste rij bekijk ik mijn leven wat zich op het podium afspeelt. Toeschouwers klimmen het toneel niet op om de voorstelling te veranderen. Ik ook niet. Ik dacht het met de vereniging te veranderen, maar tussen een groepje mensen waar je niet bij hoort, ben je het meest eenzaam. Ik klop mijn broek af en sta op. De zekerheid over mijn bestemming naar huis is oneindig. Dan maar alleen, maar tenminste niet eenzaam.

Een Krente

Door: Fe

Ons land is gebouwd door de blote knuisten van grote mannen en vrije jongens, alsook uiteraard de dynamische dames die we achter hen vinden. Echter

hebben de ruwe krachtpatsers die dit land aan de Zuiderzee onttrokken hebben, de knappe koppen die de wereld hebben verbeterd met de uitvinding van de brandslang en het cassettebandje, en de gouden keeltjes uit Volendam die met hun palingsound braderieën over het hele land van de stilte ontzetten, ook hun tedere verzetje nodig. Sedert de zeventiende eeuw houdt één versnapering de doordouwers in ons land en daarbuiten op de been. Maar in deze moderne maatschappij, die door gemakzucht en decadentie gecorrumpeerd wordt, keren velen haar de rug toe. Complexe macro-economische krachten en geopolitieke consternatie spannen samen om deze gouden troef voor de gewone man onbereikbaar te maken. Verstoken van dit paardenmiddel, waarover ik dadelijk te spreken kom, wacht ons neen dan crisis. Daarom stel ik dat de tijd rijp is om onze krachten te bundelen en als een machtig legioen op te staan voor datgene wat ons dierbaar is. Het is tijd voor een Krentenbollenoproer.

De Krentenbol is niet uniek Nederlands, maar zijn oorsprong ligt bij andere grote beschavingen. Zakynthos in het immer aangename Griekenland produceert sinds heugenis magnifieke krenten die de lokale filosofen, architecten en staatslieden door de eeuwen heen ongetwijfeld van een lekker zoet knabbeltje moet hebben voorzien. Op een bewuste dag waarop God zich vast en zeker de mensheid goed gezind waande, arriveerde op Zakynthos' zonovergoten kust een dominee uit het chique Engeland. Het doel van deze Samuel Wigley alhier was het slijten van zijn Puriteins Protestantisme aan de lokale bevolking, maar we mogen van geluk spreken dat het lot - de beste man zou vermoedelijk zelf gesproken hebben van predestinatie - andere zaken voor hem in petto

had. In plaats van dat Wigley de Zakynthianen verlichtte, lieten de Grieken de Brit het licht zien. De krenten, die overheerlijke krenten, daar moest Wigley iets mee.

De dominee had een Calvinistische inborst waartoe we ons in Nederland maar al te goed kunnen verhouden. Maar wat nog belangrijker is, door zijn missie te Zakynthos te staken en zijn leven te wijden aan de import van Zantekrenten demonstreerde hij een bereidheid zich te laten verrassen en zijn geest te verruimen. Dit straalt af op het bescheiden karakter van zijn creatie, de Krentenbol. In ons koppige kikkerlandje kunnen we hier nog altijd wat van leren. Het voormalige vakgebied van Wigley is in iedere zin toepasselijk, omdat de Krentenbol mijns inziens vooral beschouwd moet worden als een spirituele creatie.

Bij het kiezen van een tussendoortje is de keuze voor de Krentenbol niet louter een manoeuvre van de eigen geest. Een exterieur bewustzijn, een derde partij, neemt de leiding als jij de bakker instrueert om toch weer een aantal Krentenbollen in dat zakje te doen. Op dit moment schieten warme herinneringen van vroeger door het hoofd: een dagje eropuit met mama, een onbezorgde grote pauze op de middelbare school, een

enmanifest

elix Smit

moment van bezinning na een lange werkdag. Je treedt buiten jezelf, maar wordt weer bij de kern teruggebracht, een korte en tegelijkertijd eeuwigdurende gemoedsrust. Dat is dan 2,25, pinnen?

Er zijn tegenwoordig mensen, als we ze al als zodanig kunnen aanmerken, die niet zo warm lopen voor de Krentenbol. Zij hebben allemaal vooringenomen 'voorkeuren', waarmee zij, zij het onsuccesvol, hun eigenzinnigheid trachten te etaleren. 'Ik eet toch echt liever een croissant, of anders een stokbroodje met kruidenboter.' Yeah right, alsof deze misbaksels (in de ware zin van het woord) uit een natie van promiscue chauvinisten van pas kunnen komen bij enige trek, laat staan een heuse hongerklop. Hun fanatici bevredigen geen behoefte, stillen geen honger, zij zijn louter op de vlucht voor zichzelf. De duivelse commercie reikt deze verloren zielen de hand toe. Ga maar eens in de supermarkt kijken wat voor rariteitenkabinet aan versnaperingen ze daar hebben uitgestald. Dat hier sprake van keuzevrijheid zou zijn, is een illusie. Dit zijn geen alternatieven, maar regelrechte vallen. Ontbijtkoek lokt je met zijn kruidige en zoete deeg, maar straft je met

plakkerige handen in het minste geval, en suikerziekte in het zwaarste. Bovendien gaat het 'nuttigen' van deze 'lekkernij' niet zelden gepaard met een bruine aanslag op het gebit, het teken van het beest, als je het mij vraagt. Saucijzenbroodjes lokken je met wat zout en eiwitten, maar slaan terug met hart- en vaatziekten. Trap er niet in! Vallen zijn voor beesten, niet voor weldenkende mensen.

In de afgelopen maanden, in het bijzonder na Poetins perfide invasie van de Oekraïne, is de tarweprijs, alsook die van andere aan Krentenbollen samenhangende commodities, fors gestegen. Ook heeft de beschikbaarheid van krenten en rozijnen een akelige duik genomen. Hierdoor betalen Nederlanders veel en veel meer voor ons aller geliefde Krentenbol. Als onze premier en die andere poppetjes op het pluche ervoor zouden kiezen deze stille ramp te negeren, zou dit een dwaze fout zijn. We hoeven slechts enkele maanden terug te blikken, op de gebeurtenissen in Kazachstan, om te zien wat er gebeurt als een samenleving zijn brandstof niet meer kan betalen. Nu ging het in Kazachstan alleen om de prijs van de brandstof voor voertuigen en machines. Het zou een misdaad jegens de menselijke waardigheid zijn wanneer wij onze situatie niet beantwoorden met een fanatisme dat in de geschiedenis van dit land geheel ongekend is, een fanatisme voor onze spirituele brandstof, ons levenselixir, ons smeermiddel van familievakanties.

Gaat daarom allen de barricades op! Vecht voor uw recht om in vrede uw Krentenbol te eten, zonder dat dit een aanslag op de portemonnee betekent. Alleen samen, juist nu! I have a Dream! Sinterklaas bestaat, daar zit 'ie! uhh... Nu doorpakken! Quousque tandem! Bedankt voor die bloemen! Krentenbolleneters aller buurtsupers en bakkerszaken, verenigt u!

Between the Edge of the World and the End of Time

Door: Aoife Tilleman

I. A Woman Born of No Blood

Ayumu screamed. Her insides tore apart at the seams. Hashim held her hand as the midwife tried to hide her panic. Ayumu felt the beast inside her grow and crack the shell that kept it in place. Then, a bundle of flesh in her arms. And it was quiet.

Then the bundle stirred and wept.

Ayumu could not stand the sound. She ran her hands over the little head of hair, its small back, and tried to picture what it looked like. *My child.*

“Hashim?”

His eyes bore into her skull, his hand over his chest. “It’s a girl.”

Ayumu giggled softly into the crown of their daughter’s head. “What should we name her?”

“Ayumu... you didn’t bleed.” Hashim’s voice was tight, strung up. She had never heard him so forlorn. Was he that dismayed, to have received a daughter instead of a son?

When she shrugged, his voice turned desperate and hard. “It’s a *girl*, and you didn’t *bleed*. You know the prophecy.”

She did. The leader of their commune had pronounced it seasons before for all to hear. The universe had told him that the end of times, envisioned by the one without eyes, would be led by a woman born of no blood. “It speaks of a woman, not a baby,” she countered softly, ears perked for his response.

“Time makes a woman out of a girl,” Hashim stated matter-of-factly.

“Then give us time.”

In the darkness, rough hands stole her child from her arms and the breath from her chest. “Hashim!” She burst out. “Give her back!”

Hashim’s voice was suddenly more distant. “It needs to be done, I’m sorry.”

Ayumu scrambled to her feet. “What if you’re wrong? You would take that chance with the life of our child?”

She couldn’t see, but she imagined his eyes flashed with determination as he thundered, “How can I be wrong? A woman born of no blood will bring about the end of times, and you did not bleed in childbirth! When

has that ever, in the existence of humanity, happened? You have cursed us, you have forsaken us, and I must right your wrongs. There is no other way.” His footsteps echoed into the distance, and Ayumu ran after them, clueless in the darkness that followed her everywhere.

For the first time since the illness had taken her sight, Ayumu was glad she was blind.

II. Envisioned By the One Without Eyes

Baradwys was located at the edge of the world as humanity knew it. The people there had found Ayumu in the forest as an infant and had brought her into the homes and hearth of the commune, yet she was always without family.

One of the most important regiments of the community was no *nečlen*, outsiders. It was a miracle she had been let in – which she had been only for the reason that she had bloodred eyes, which they suspected was a sign of divine blessing. She thought bitterly that it must have been a disappointment for them to find out it was an illness that would blind her at age seven – *eight nine ten eleven*. She banished the thought, feeling a thousand greedy eyes on her. For the longest time, no matter how much she studied the scrolls of Nayati, their leader, no matter her never-ending prayers to him, she was still *nečlen* to the Baradwysians.

Until her daughter’s murder led Hashim and her to regency status for having prevented the end of times, how wonderful. *Cursed thought*. There was no conversation where her sacrifice was not discussed – “thank you!” “how courageous” “I would’ve never been able to do that” – as if she had had a *choice* in the matter, and as if it had been her sacrifice, rather than her daughter’s, whose life was stolen. *Given up*.

Ayumu lived in riches, in prestige, by her husband’s side, but the distance between them was *one two three four five six seven eight nine ten eleven* strikes of the clock even at the best of times.

“Praise the Father! Praise the Son!” The people chanted, spit flying from their mouths. The sky was aflame with their prayers, the cold wind gushing courage out of them.

Nayati, seated next to him, raised his hand to quiet everyone down. “People of Baradwys, I hear you! Hashim the Son hears you!” The crowd cheered. “Let us be thankful for Ayumu’s selfless sacrifice, every day, forever. She will not be forgotten. We wi–”

“Father.”

Hashim’s head snapped around. It was Ayumu who had interrupted the great lord, she had dared –

Nayati paid it no mind. "Yes?"

She bowed her head. "Your Greatness, I received a vision last night."

"Well, do tell."

Her breath shuddered. "It... it was a vision of the future, your Greatness. Three weeks from now, I think. I could tell by the way the sun set, a little more to the East, behind the highest tower." Her voice faltered. "The sun... grew, as it were. Slowly, but noticeably, until it swallowed the world raw, obliterated it, as if it were but a mere speck in the universe. Every single person was burned alive. And then, nothingness."

"It cannot be," Hashim grunted. "The prophecy has been avoided entirely."

An old woman stepped forward. "Your Most Graciousness," she started, "I must respectfully say that the prophecy states that the end of times will be envisioned by the one who sees without eyes. There is no one else in Baradwys that is blind and has received a vision, is there? It seems rather clear that that part refers to Ayumu. We must believe her, if we are to do something about it."

Nayati nodded. "You speak only truth. We must find a way to prevent it."

That night, when Ayumu was asleep, Hashim wept in silence.

III. The End of Times

As the sun began to set on the last day of the third week, Baradwys was ghostly quiet. No one had found a solution. The previous days had been spent praying, embracing each other, weeping. Families had said their goodbyes. Nayati and Hashim had accepted defeat that morning, during their last council meeting. Painless poison had been distributed. Any moment now, when the sun reached only a little lower, everyone would drink their poison under the open sky.

Ayumu had spoken quietly with Hashim and Nayati in the last week. "If we don't find a solution, I don't want to drink my poison. I want to feel it, the last sunset."

Nayati murmured something under his breath. "Didn't it hurt, in your vision?"

Ayumu gave a curt nod. "But it is the price we pay, for answers."

The last week had been agony, but soon it would all

be over. Now, as the sun inched lower by the minute, Hashim stood at the edge of a cliff. He felt a presence behind him. Ayumu.

Hashim bit on the inside of his cheek. He should say sorry, sorry for killing our daughter, sorry that it was without purpose too. *I'm sorry you suffered*, he should say. But the wind knocked the air out of his lungs. As the sun dipped underneath the horizon, he had only one prayer on his mind. *Forgive me*. Then, he didn't breathe for a moment, until he physically had to.

The sun was gone, not growing, not destroying, it was gone like any other sunset. The clock ticked on.

His breathing became rapid, panicked, devastated. Maybe it would still be okay. Maybe no one had drank their poison yet. Maybe more people had wanted to see the last sunset.

He turned back, sprinted down the hill to the streets, the square. Everywhere, limp bodies propped up against walls, blue in the face, flat on the ground, children, men, women. In his haste, he tripped over the body of someone whose face he did not wish to see. As he looked up, a body nailed to a wooden wall. He stepped closer, somehow needing to see who it is, that had died so unfortunately.

His body had been pierced with several daggers, each pinning him to the wall. Even with his head hanging and blood dripping from his chin, Hashim would recognize him from anywhere.

A shrill laugh exploded behind him. Even through his tears, Hashim saw Ayumu.

"Your God is dead!" She spewed from her ugly, cursed lips. "Your people are *dead*!"

"No!" He shouted.

Ayumu simply continued as if he had not spoken at all. "Your God is dead. Did you count how many knives?" When he whimpered but did not answer, her tone turned colder. "Eleven. *Eleven times* you stabbed our daughter, whose head I did not get a chance to lay a kiss upon. *Eleven*. Really, Hashim, for an infant that had never even been fed? And for what, a prophecy that was never about her?"

The prophecy was clear in his mind, even now.

The end of times, envisioned by the one without eyes, will be led by a woman born of no blood.

It was about her, all of it. And Hashim screamed.

Geen stabiele Basis: Het Pyramidespel waar iedereen in trapte

Door: Felix Smit

Crypto dit, NFT's dat, Gamestop zus, in deze tijd van inflatie en onstuimige wereldmarkten lijkt haast iedereen uit te zijn op een klein zakcentje extra. Uitzonderingen daargelaten, weten de meeste mensen wel op te passen wanneer zij hun besteedbaar inkomen op het spel zetten. Om tegenwicht te bieden aan de Bitcoin Family, Herbalife en de schimmige vastgoedcursussen in de achterkamer van een verlaten wasserette zijn er hele instituten in het leven geroepen, die ons op de vingers tikken als we het met onze markante investeringen te bond maken. Maar wat als niemand op de rem trapt? In het land van het pas gevallen Hoxhabewind was de sjeu er definitief af wanneer de belofte van een democratische, welvarende toekomst door een handjevol kletsmajoor veranderde in een manie die het land in anarchie stortte

In het Albanië van de jaren '90 waren manie en maffe investeringen niets nieuws. Het was slechts enkele jaren eerder dat de communistische autocraat Hoxha op zijn post zat. Post is een toepasselijk woord, want de man was werkelijk zo gek als een deur. Zijn bewind kreeg voornamelijk gestalte door zijn grenzeloze paranoia, hetgeen ook zijn markante investering informeerde, bunkers. In enkele decennia werd het hele land met ronde, betonnen bunkers volgeplempt. De waarde van deze verdedigingswerken was voor buitenstaanders geheel onduidelijk, maar de dictator zag er een goede verzekering voor de toekomst in. Toen zijn bewind in 1985 ten einde kwam, was de weg eindelijk vrij voor competente mannen (m/v) om een betere toekomst voor Albanië te bouwen.

Met de donkere communistische wolk verdwenen, waren de geesten rijp voor wat kapitalistische zonneschijn, maar kapitalisme, hoe doe je dat? De wereld buiten Albanië was voor het overgrote deel van de bevolking altijd een raadsel gebleven en het enige inkijkje dat de Albanezen konden krijgen was door het illegaal kijken naar de Italiaanse televisie. Geld kwam er in ieder geval bij kijken. Er was alleen nog iemand nodig die de Albanezen hiervan kon voorzien.

In 1993 vond weer een bepalende gebeurtenis voor de Albanese geschiedenis plaats. Mevrouw Maksudë Kadena, voormalig arbeider in een schoenenfabriek, richtte een bedrijf op dat haar bijnaam zou dragen, Sude. Het optimisme van de Albanezen over de vrije markt was destijds haast ongebreideld. Na de transformatie van de meest repressieve communistische staat in Europa, naar zo'n beetje de meest liberale economie, leek de bevolking alles wel aan te durven in de zoektocht naar een welvarende toekomst. De firma Sude durfde die belofte te maken.

De vrije Albanese economie maakte in haar

beginjaren een goede start. De economische groei was aanzienlijker dan die van de andere Balkanlanden en al gauw ontstond een middenklassen met besteedbaar inkomen, een tot dan toe onbeken fenomeen, alsook voedingsbodem voor de onderneming van tante Maksudë. Zij verkocht opties in haar bedrijf, die maandelijks riant zouden uitbetalen. Toen de eerste dappere investeerders inderdaad een mooie uitkering van de firma hadden ontvangen, behoefte het Albanese publiek nog weinig overtuiging.

Met het klaarblijkelijke succes van Sude schoten soortgelijke ondernemingen als paddenstoelen uit de grond. Wie vraagtekens had bij Kadena's bedrijfje, kon bijvoorbeeld bij VEFA terecht, dat het geld van crediteuren investeerde in hotels en supermarkten, waardoor hun naam overal opdook in het straatbeeld en de kruidenkast. Sude was misschien als eerst, maar er was volop keuze. Om hierbij te helpen ontptopten heuse adviesbureaus, die inlichtten over de risico's en voordelen van de verschillende firma's en zelfs gespreide investeringsmandjes aanboden. Alleen de reclame met de Albanese Sander Schimmelpenninck ontbrak nog.

Intussen stopten alsmaar meer mensen hun spaarcenten in de bedrijfjes – het verkleinwoord is niet geheel toepasselijk aangezien de maatschappijen op hun hoogtepunt meer dan driekwart van het BBP waard waren. Wanneer de spaarcenten op waren, begon men huizen en boerderijdieren te verkopen om alsmaar meer in de schijnbaar onuitputbare goudmijn te stoppen. Velen voelden dat ze geen keus hadden. Investeren was erbij horen; de enkeling die sceptisch bleef, werd door zijn omgeving verstoten. Zo waren familiebanden de eerste slachtoffers van de manie.

In januari 1997 verscheen Kadena op het balkon van haar kantoor te Tirana. 'Mijn spel is uit... Vraag je geld niet terug.' De natie was geschokt. In het zuidelijke Vlorë werd een wapenopslag beroofd door een woedende menigte investeerders die met hun pas verworven Kalasjnikovs en tanks koers zetten naar de hoofdstad om verhaal te halen. De overheid, die de constructies oogluikend had toegestaan besloot eindelijk in te grijpen en wist in sommige gevallen tot zestig procent het spaargeld terug te halen. Erg dankbaar waren de mensen niet. Nog steeds weigerde men te geloven dat het ze collectief door de investeringsmaatschappijen erbij genaaid waren. Nee, het was de regering die met hun bemoeierige tentakels de respectabele Albanese financiële sector om zeep geholpen had. Mensen richtten hun gestolen wapens op de regering en zodoende begon de Albanese burgeroorlog. Einde.

Een wel heel eng huis

Door: Teddy Scholten

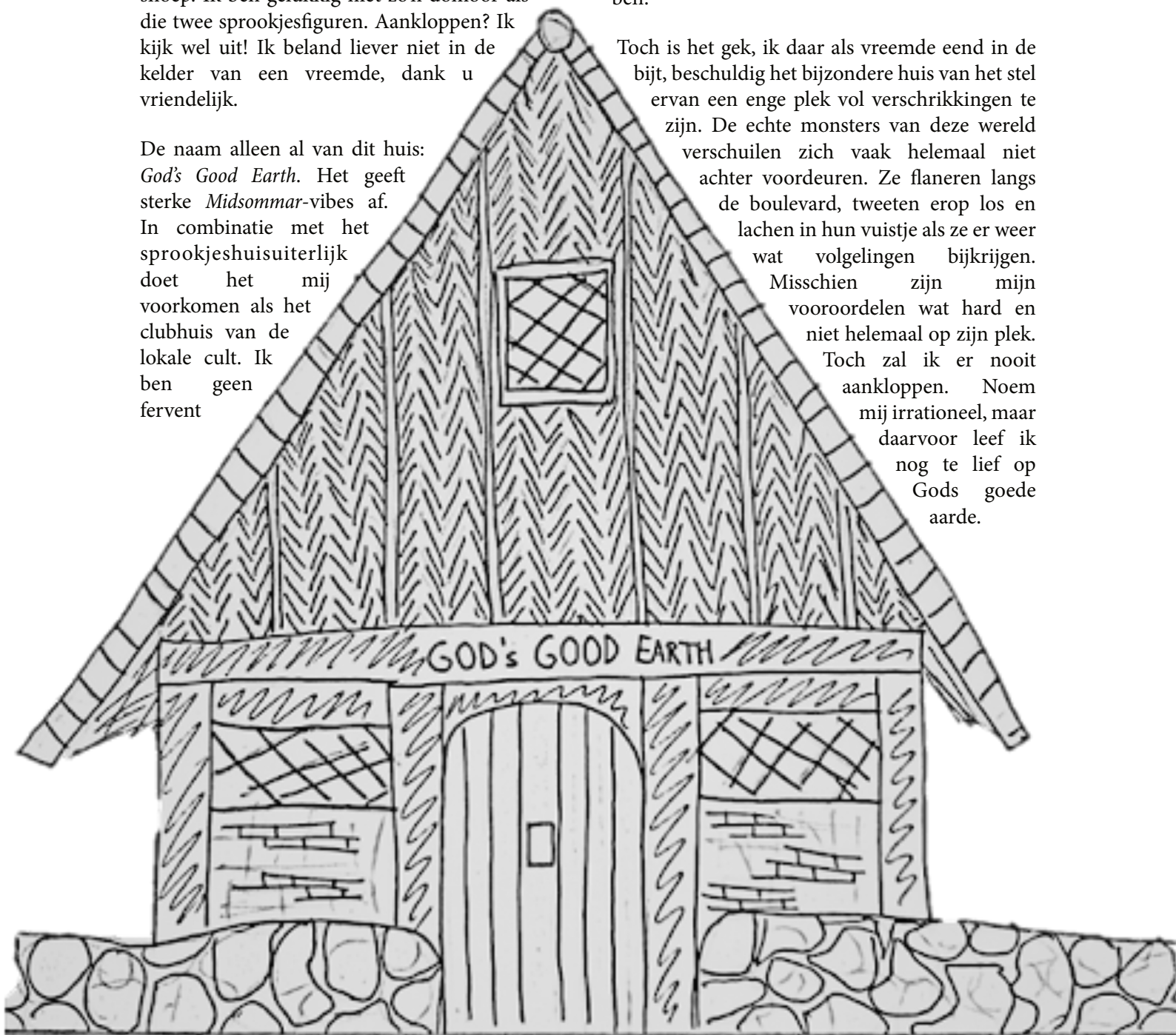
In een dorpse stad, vlakbij Utrecht, daar waar de mensen rijk zijn, daar loop ik ook wel eens rond. Ik voel me daar een vreemde eend in de bijt, met mijn tweedehands garderobe, wijde broeken en zelf geknipte haarcoupe. Mijn portemonnee puilt niet uit en dat voelt men aan. In die regio, daar komt het geld nog net niet de muren uit. Als dat wel het geval was geweest had ik er als arme student natuurlijk wel wat van buitgemaakt, in het kader van nivelleren.

Daar in die buurt, bevindt zich tussen de kasten van woningen een wel heel bijzonder huis – lees: een wel heel eng huis. Telkens als ik er langs wandel of fiets, lopen de rillingen over mijn lijf. Het heeft iets weg van het huisje waar Hans en Grietje aanklopten en zich volstouwden met snoep. Ik ben gelukkig niet zo'n domoor als die twee sprookjesfiguren. Aankloppen? Ik kijk wel uit! Ik beland liever niet in de kelder van een vreemde, dank u vriendelijk.

De naam alleen al van dit huis: *God's Good Earth*. Het geeft sterke *Midsommar*-vibes af. In combinatie met het sprookjeshuisuiterlijk doet het mij voorkomen als het clubhuis van de lokale cult. Ik ben geen fervent

complotdenker, maar achter de voordeur van dit huis moet er zich meer afspelen dan wij denken. Ik stel mij bijvoorbeeld zo voor, dat er zwermen vleermuizen de voordeur uitvliegen als deze geopend wordt. Nadat de zwerm in de lucht uiteen gevallen is en de stofwolken zijn gaan liggen, verschijnt er een silhouet van een krom figuur met een stok. De stok verandert in een slang, die zich in mijn kuit vastbijt en mij mee naar binnen sleurt, de donkere kamers van het huis in. Terwijl de slang fungeert als touw dat mij vastbindt aan een stoel, fluistert de silhouet magische spreken en draait het rondjes om mij heen. Waar dit tafereel heen gaat weet ik ook niet, zo ver reikt mijn fantasie niet, maar u zult begrijpen dat ik met deze gedachten in mijn achterhoofd, niet graag in de buurt van dat huis ben.

Toch is het gek, ik daar als vreemde eend in de bijt, beschuldig het bijzondere huis van het stel ervan een enge plek vol verschrikkingen te zijn. De echte monsters van deze wereld verschuilen zich vaak helemaal niet achter voordeuren. Ze flaneren langs de boulevard, tweeten erop los en lachen in hun vuistje als ze er weer wat volgelingen bijkrijgen. Misschien zijn mijn vooroordelen wat hard en niet helemaal op zijn plek. Toch zal ik er nooit aankloppen. Noem mij irrationeel, maar daarvoor leef ik nog te lief op Gods goede aarde.

Ooit sprak John F. Kennedy de legendarisch woorden *Ich bin ein Berliner*. Sinds kort woon ik in Berlijn op een steenworp afstand van Rathaus Schöneberg, de plek waar de Amerikaanse staatsman op 26 juni 1963 deze beroemde toespraak hield. Ik wil mezelf ook *Berliner* kunnen voelen en noemen. In mijn eerste week werd ik daarom door een kennis uit de stad meegenomen op een wandeling door de omgeving om in te burgeren. De toeristische hotspots sloegen we over. In plaats daarvan bezochten we een paar van haar favoriete plekjes, die vooral geliefd zijn bij de locals, zoals het *Gleisdreieck* en het Viktoriapark met een uitkijkpunt over het zuidelijke deel van de stad. Ze liet me ook de leukste kroegen zien van de volkswijk Kreuzberg en wees me erop dat *Brabantse nachten zijn lang* van Arie Ribbens, wat mij als Eindhovenaar een groots *Heimatgefühl* geeft, goed gejat is van de zeventiger jaren studentenhit *Kreuzberger Nächte sind lang*. De tip die ze me echt op het hart drukte was om een *Stammspäti* te vinden.

Späti, afgekort van *Spätkauf*, zijn kleine winkeltjes die op vrijwel iedere straathoek in Berlijn te vinden zijn. Anno 2022 zijn er ongeveer 900, vaak uitgebaat door migrantenfamilies. Sinds de jaren '80 van de twintigste eeuw zijn ze uitgegroeid tot ware Berliner cult. Het gemiddelde assortiment bestaat uit bier, sigaretten, krasloten, Jägermeister, chips, chocoladerepen en kauwgom. De doorsnee klant bestaat niet. Werkelijk iedereen zou je kunnen tegenkomen in de *Späti*: Van kinderen en studenten tot gepensioneerden en van politieagenten en brandweerlieden tot daklozen, dronkenmannen en drugsfiguren. De *Spätkauf* is het toonbeeld van Berlijn. De diversiteit in klant en product doet vermoeden dat het ooit in het kapitalistische West-Berlijn is bedacht. Maar het is toch echt van DDR-huize. In de jaren '60 begon de Oost-Berlijnse arbeidersklasse in shifts te werken. Na zo'n late dienst had Otto Normalverbraucher, de Duitse neef van Jan Modaal, wel zin in een pilsje en een peuk. Dus om de arbeiders tevreden te houden, en de winkeliers aan het werk, schoten de nachtwinkeltjes als paddenstoelen uit de grond. In de jaren '80, toen de westerlingen met iets meer regelmaat een kijkje namen aan de andere kant van de muur werd de *Späti* door West-Berlijn geadopteerd.

De *Späti* en de Trabant zijn het enige dat de Ossi's hebben voortgebracht om het leven voor de gewone burger wat makkelijker te maken. De laatste Trabant is al lang geleden van de band gerold. De nachtwinkeltjes leken lang het eeuwige leven te hebben, tot in het vorige decennium plotsklaps aan de stoelpoten van het concept werd gezaagd. Na de hereniging van oost en west kwamen elementen van beide samenlevingen samen in het herenigde Berlijn, wat wel eens schuurde. Zo werden de winkeltjes die erom bekend stonden 24/7 open te zijn opeens geconfronteerd met zondag als dag des Heeren. De alcoholverkoop werd aan banden gelegd, maar een hoop uitbaters hadden daar maling aan. Toen in 2012 een inwonster melding maakte van overtreding van de verkoopregels liepen de uitgeschreven boetes op tot €2500. De eigenaar van Kollwitz 66 publiceerde hierop uit wraak de adresgegevens van de klaagster waarna zij verschillende bedreigingen en verwensingen naar haar hoofd kreeg. Het spel was op de wagen. In de jaren die volgden werd er in verschillende regeringslagen gepoogd ook dit laatste DDR-bolwerk democratisch de nek om te draaien. In 2015 lag er een voorstel om de *Späti* voor de wet gelijk te stellen aan benzinestations en stationskiosken. Dit zou een binding aan vaste sluitingstijden betekenen. Gans Berlijn kwam in opstand en een petitie en *#RettetdieSpätis* wendden het voorstel af. Wel zijn de meeste *Spätis* anno 2022 gesloten op zondagen.

Voorlopig blijft *Spätkauf* dus bestaan. Dat is maar goed ook, want het is wezenlijk onderdeel geworden van de identiteit van de stad. *Spätis* zijn zo Berlijns als de Brandenburger Tor, de Fernsehturm en de Gedächtniskirche. Ze zitten in het DNA. Ze veranderen mee met de tijd. De winkeltjes waren open toen op 9 november 1989 de muur viel en er gefeest werd op straat. Ze verkochten de volgende dag de ochtendkranten. Aan het begin van het nieuwe millennium werden ze omgetoverd tot internetcafés en waren ze voor veel mensen de toegangspoort naar de onlinewereld. Vandaag de dag haal je er voor een prikkie mondkapjes, opladers en zelftesten. Het zijn, zoals Het Klein Orkest ooit bezong, de neonreclames die glitterend lokken. Het is bier op vrijdagavond, een praatje met de bejaarde buurvrouw, een gratis flesje water voor de

plaatselijke dakloze. Het is de sfeer die David Bowie inspireerde tot zijn fameuze trilogie. Het is een mix van Iggy Pops *Lust for Life* en Reinhard Mey's *Gute Nacht, Freunde*. En het zijn meer dan winkeltjes. Met name in Kreuzberg worden er picknicktafels buiten gezet en spelen de hobbymuzikanten de hele nacht door, vandaar: *Kreuzberger Nächte sind lang*. *Spätis* zijn winkel, stamkroeg, koffietent en trefpunt in één.

Ik heb mijn *Stammspäti* inmiddels gevonden. Lang hoefde ik niet te zoeken, ik woon namelijk naast de Sengül Late

loop, de nacht me tegemoet treedt en de toren van Rathaus Schöneberg voor me opdoemt, dan voel ik: *Ich bin ein Berliner*.

Night Store in hartje Schöneberg. En beter een goede buur dan een verre vriend. Als ik daar geweest ben en naar buiten de

There Are No Cult Classics, There Never Have Been

Door: Alex Nagel

What is a cult classic? What defines a piece of art that straddles the line between being the favorite of a few, and being recognized as iconic? The descriptor is a contradiction of sorts. Perhaps it's that very contradiction that makes it so appealing as a critical term. But more important than what the words mean, in a literal sense, is how they are used. And while that usage does explain away the contradiction, it also raises questions about the utility of the term. The truth is that there are no cult classics, and the existence of the term carries uncomfortable implications for the social value of art.

The phrase "cult classic" has two root words, "cult" and "classic". "Cult", deriving from the Latin *Kultus*, refers to a devoted religious following. It derives from the word used to refer to the followers who maintained the specific temples of Roman deities (cult of Mars, cult of Jupiter, etc). Over the years, this zealous devotion has lost its exclusively religious connotation. "Classic" also has a Latin origin as it derives from the Latin *Classicus*, originally a synonym for *Patricius*, and refers to a work of art that stands in a class of its own. To be a "classic" is to be a work of an elite echelon, either because the work's quality is so exemplary or because it conforms to the conventions of "High Art". To be a "cult classic" would thus seem to mean that a work has a certain "elevated" quality, while also being revered by a sect of devotees.

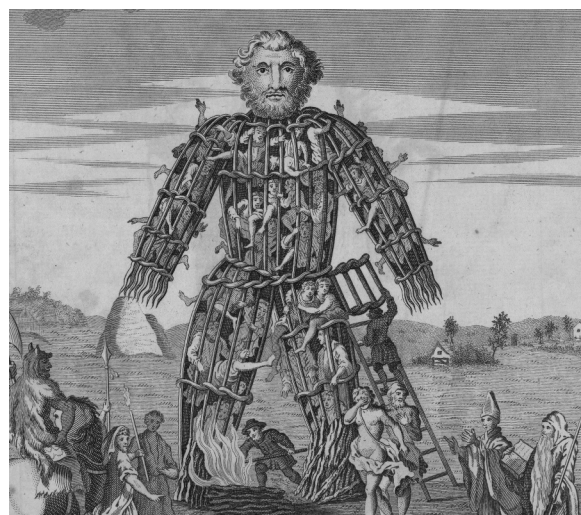
In language however, it is most often usage, rather than etymology, which dictates meaning. And the phrase "cult classic" is used as a descriptive category for art, with the categorization tracking the success of the work. A "cult classic" is a film like *The Big Lebowski* (Rolling Stone), or *Blade Runner* (Esquire), or *The Rocky Horror Picture Show* (Taste of Cinema). These films can all be described as "classics" (most have become staples of their genres and eras of film making), and all have devoted followings.

Of course, what connects these films (and a lot of "cult classics") is their initial reception. *The Big Lebowski* was trashed critically, *Blade Runner* and *Rocky Horror* were both considered financial flops. Unlike its cousin "High Art" (which is defined by stylistic convention) a "classic" is defined post-hoc: it requires years or even decades of positive

critical consensus. This is also what differentiates a "cult classic" from a "classic", as a "classic" is successful from the outset, even if it also has a devoted following. *Star Trek* has plenty of fans no less devoted than a cult audience, but *Star Trek* has a fandom, it was too successful when it first released to be considered a "cult classic".

To stay on the *Star Trek* case, our definition raises an important question; to what extent does failure define the "cult classic"? A lot of very popular series and works have devoted followings, but those aren't cult followings, are they? If we look back at the word cult, it may be instructive to think of its more modern usage, which only partially matches its root. If the original connotation was of a group of people especially devoted to a deity, in a world where belief is assumed to be fairly universal, then the modern meaning is more a group of followers who are unique for their belief, not their devotion. This (partially) is what separates a cult from a religion: the extent to which the belief system is socially accepted.

If that's what the "cult" part of "cult classic" refers to, then a "cult classic" requires there be only a few devotees, otherwise you just have a fandom. You need to fail, to reach only a small handful of people who can then proselytize for your work in the hope that other people can experience what they do. If you described the "cult classic" as a consolation prize, it wouldn't be too far off. "Sure," the world might say, "you may not have been successful, either financially or culturally, but at least you did touch some people very deeply." In that sense the category, and the support that might come from devoted fans, is an important part of the ecology of art within a market environment. The category provides a refuge for the works that flopped, either due to interference, release circumstances, or just being a bit too out there.

But if that is what the “cult classic” is, then it’s nothing but a rest stop. Note the films described as examples, each of those has gone on to become a “classic”, without the “cult” qualifier. A successful “cult classic” will often not stay such forever, as its devotees push the work into mainstream critical acceptance. This is exactly what happened to *Star Trek*. It’s easy to forget, but between the end of the run of the original series in 1969, and the release of the first film in 1979 (and really the release of *The Next Generation* in 1987), *Star Trek* was a “cult classic”, a show that was received well at release, but that otherwise slid out of cultural relevance for a decade after its end, kept alive by the intense devotion of Trekkies, who eventually convinced executives to start giving them the new *Star Trek* series they wanted.

Let’s look again at the films we’ve listed. What’s striking is that their “failure” still involved making tens of millions of dollars, even if they didn’t make their budgets back. A lot of “cult classics” were still high-budget productions, with famous creatives attached to the project, and even most flops made large amounts of money. Indeed, it is critical consensus that defines what is and isn’t a “cult classic”. If there is no mainstream to judge it, a work of art cannot be “cult”, since “cult” is treated as opposite to popular. “Cult classic” is just another word for art that fails to fulfill its commercial ambitions, which was too strange or out of time to be successful at its moment of release.

But most art doesn’t exist to be popular. It’s created not by boardrooms or professionals, but by amateurs and independents, often driven by personal rather than commercial needs. The urge to create can be driven by a love of the medium, or a need to process feelings, or the simple urge to make something, or any other possible reason to put a piece of oneself out there into the world. Most of these works fail, at most reaching a small audience that connects with the personality of the work, but that’s only

if we assume their goal is corporate. The “cult classic” is a category that seems like it should provide space for the strange and the experimental, but the category just further reinforces the idea that all art is a commodity. Is an RPG Maker game from 2005 about suffering from mental illness, with an audience that numbers in the dozens, an audience that loves and finds meaning in the game, a “cult classic”? It’s a classic for the niche community, and certainly has a devoted audience, but to put it in the same room as *Blade Runner* feels like it dilutes the term “cult classic” into meaninglessness.

There are no “cult classics”, or at least no true ones. Most art that does actually fit the definition, simply does not exist within the same space as most art that gets dubbed as a “cult classic”. Perhaps the term, squishy in definition and vague in specifics, is of some critical utility, perhaps not. But the phrase is the product of and thus reinforces an approach to art that is fundamentally capitalist, that assumes human beings exist and create purely out of economic desire. Wanting to earn a living making what you love is fine, wanting to reach a large audience is fine. But the approach to art that roots it in commerce reduces the human experiences that underlies all art. It reduces our capacity to communicate and hamstring our ability for empathy. This destruction cannot be alleviated by creating a space for those high-budget productions that weren’t a good return on investment. It can only be solved by challenging the commercialization of art, and that requires more than just calling a weird album or strange movie a “cult classic”. We only come to know most “cult classics” after they stop being one. I suppose that’s somewhat appropriate, that’s how we learn about cults as well.

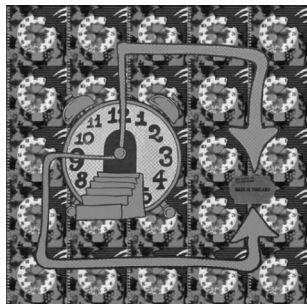
Het Album dat de Tijd Vergat

Het mysterie van King Gizzard & the Lizard Wizard's *Made in Timeland*

Door: Tim Groot

Als er iets is waar King Gizzard & the Lizard Wizard goed in is, is het wel opvallen. Alleen de naam is al genoeg om hoofden te doen omdraaien. “King Gizzard en de watte?” hoor ik mensen al vragen. “En wat voor muziek is dat dan?” Dat het antwoord op deze vraag “Eigenlijk alles wel” is, heldert ook weinig op. Ik wil dan eigenlijk beginnen over hoe ze de noten tussen noten kunnen spelen en over hun oneindige album praten, maar ik denk dat ik hun aandacht dan helemaal verlies.

King Gizzard & the Lizard Wizard is een ~~zevenkoppige~~ zeskoppige band uit het Australische Melbourne. Ze brachten hun eerste album uit in 2012; een standaard Garage Rock plaat genaamd *12 Bar Bruise*. In 2021, negen jaar later, heeft de band inmiddels achttien albums op hun naam staan. Gemiddeld twee per jaar, hoewel het ze in 2017 lukte om er vijf uit te brengen. Deze monumentale discografie bevat een wijde verscheidenheid aan genres; er zit wat bij voor fans van Hard Rock, Punk en Trash Metal, maar je kunt er ook Blues Rock, Jazz, en zelfs een mix van Disco en oosterse volksmuziek in terugvinden. Met hun tweede album van 2021, *Butterfly 3000*, bewees King Gizzard ook Dream Pop de meester te worden.

Een paar maanden nadat *Butterfly 3000* uitgekomen was worden fans van de band, ook wel Gizzheads genoemd, echter al weer ongeduldig. Ze hebben hier ook wel reden voor; frontman Stu Mackenzie had hun in een interview drie albums voor het einde van het jaar beloofd. Dat betekende dat er nog een album aan moest komen. Hoewel de band op haar Instagram hintte dat ze in de studio aan een nieuw Metal album werkten, waren sommige Gizzheads ervan overtuigd dat dit derde album *Made in Timeland* zou zijn. De naam dook al een paar jaar eerder op als de gebruikersnaam die de band gebruikte voor een Q&A, en zouden er gelekte demo's zijn met dezelfde naam. De band had later echter bevestigd dat *Made in Timeland* een mislukt experiment was, wat velen deed geloven dat het album nooit uitgebracht zou worden.

Dan, op 24 november, kondigt King Gizzard & the Lizard Wizard aan om op oudejaarsavond en nieuwjaarsdag een muzikfestival te organiseren. De naam van dit festival? Timeland! De opwinding onder Gizzheads wordt alleen maar groter wanneer de band ook mededeelt dat alle bezoekers van het festival een exclusieve fysieke kopie van *Made in Timeland* mee naar huis krijgen. Fans kunnen hun geluk niet geloven. Wat kan er nu nog mis gaan? Je ziet het al aankomen: In verband met het toenemende aantal covid-besmettingen besluit de band noodgedwongen het festival af te zeggen. *Made in Timeland* bevindt zich opnieuw in limbo.

Voor een korte tijd lijkt iedereen het album te vergeten, zeker nu de band op het punt staat hun eerste remix album uit te brengen; *Butterfly 3001*. Oplettende fans merken echter op bij dat verschillende online platenhandels *Made in Timeland* nu opeens als pre-order voor 11 februari beschikbaar is. Ook in fysieke winkels duikt het album op. De band houdt zich stil, wat de verwarring en chaos onder fans alleen maar versterkt. Neemt de band hen in de maling? Is dit een marketing stunt, waarbij ze het album in het geheim uitbrengen zodat ze later kunnen claimen dat hun nieuwste album ‘uit het verleden komt’? Of is er simpelweg sprake van miscommunicatie tussen de band en de handelaren?

Dat laatste dus, zo vertelt bandlid Ambrose Kenny-Smith later in een interview. Volgens hem hadden ze *Made in Timeland* alleen uit de kast gehaald om te gebruiken als intermissie-muziek tijdens hun marathon-set. “We willen niet dat het zo'n groot ding is,” bekent hij. De band omarmt de reputatie van hun album echter toch. Op 5 maart 2022 organiseren ze daarom een nieuw festival; ‘The Revenge of the Curse of Timeland’. Tijdens haar optreden vernietigt King Gizzard een kartonnen klokkentoren waarmee ze het podium deelden: Een passend einde voor het verhaal van *Made in Timeland*, een album dat—als ik de geruchten mag geloven—twee vijftienminuut lange Techno bangers met rap-passages bevat.

Groupies

Door: Lotte Nieboer

The Beatles, Take That, One Direction, MainStreet, however different their music is, they all have one thing in common: groupies. In this case groupies are young girls, ages ranging anywhere from 10 to 20, who are huge fans of the band. They follow their every move, they listen to every single song, they know everything about their favourite bandmember; from their shoe size to their middle name. Either you know one of those girls or you are one of those girls. Groupies are a well-known phenomenon when it comes to boybands. Not just boybands but also other male singers like Justin Bieber and Shawn Mendes: everywhere they go they are met by hordes of screaming girls. Strangely enough, especially British boybands manage to generate such an extreme following.

As much as The Beatles are now beloved by everyone's dads and uncles, in the beginning they were as much of a boyband as One Direction was. They even had their own name for the hype surrounding them: Beatlemania. Countless hysterical fans would wait for them at their hotels, their concerts, even their daily walks in the park. In fact, The Beatles were so done with the high screaming all the time at their concerts, which made it impossible to actually hear the music, that they stopped touring. It's not always fun to be the object of extreme idolization.

Another British band captured the hearts of young girls everywhere in the 90s': Take That. Unlike The Beatles, the group was formed by manager Nigel Martin-Smith, who controlled everything about the band. The bandmembers were chosen for their looks, vocals, dancing, and even acting. They had a very strong merchandising team: the dolls and posters made the band an even bigger commercial success than their music. They too had a hysterical fanbase; countless girls fell in love with the boys' carefully cultivated looks. Their fanbase was so strong that when the group announced their split in 1996 concerns over the mental health of their young and impressionable fans were so pressing the UK government set up a telephone hotline for suicide counselling.

The latest British boyband who has managed to amass such a huge following was One Direction in the early 2010s (feel old yet?). They were the first boyband to make it in the era of social media which added another layer to the fan hysteria. They were followed not just in real life but also on every single social media platform possible. Fan accounts regularly updated their followers about their idols' whereabouts, making it possible for their fans to be connected 24/7. In 2013 a *1D Day* was organised, a social media event which lasted 7,5 hours during which fans could communicate with the band members through Google Hangouts – which still existed back then.

While these bands had or still have a huge fanbase, consisting mostly of young girls, they were also ridiculed and demeaned a lot because of this. Their music was called 'infantile' or too easy compared to 'real music'. Which brings up the question: why are boybands and their music with a mostly female fanbase often so ridiculed, whereas bands with an older or more male fanbase are not? A lot of the criticism of boybands is rooted in sexism. The Beatles are a shining example of this. At the height of their fame – when their fans were young girls – their music was considered music for children. A huge contrast with today, when their music is now seen as 'revolutionary' and 'inspiring' by their mostly older male fans. Though such an effect has never been proven scientifically, it's not hard to imagine why these prejudices exist.

There's nothing wrong with being a fan of a popular boyband. In fact, most young girls go through a phase in which they develop an obsession with something or someone. It's merely a healthy part of their development. As long as this stays an innocent admiration of course, actual stalking is still wrong - looking at you Joe Goldberg. Everyone has a different taste in music and just because their fans can seem a little crazy, even though that's okay, doesn't mean that 'boyband music' is not just as valid as other music with a different fanbase. You wouldn't compare Mozart with Snoop Dogg either would you?

De Dualiteit van Hardstyle

Door: Berend van der Hoop

Iets meer dan twintig jaar geleden ontstond er in Nederland een muziekgenre dat destijds gerust 'Cult' genoemd mocht worden. Vanuit de bekende maar controversiële Hardcore van de jaren '90 en met invloeden van Trance en Techno kwam Hardstyle voort. Als je nu naar een track uit die tijd zou luisteren zou je waarschijnlijk denken dat je naar een harde Technoplaat uit 2019 aan het luisteren was. Gelukkig ontwikkelde dit nieuwe genre zich razendsnel tot iets unieks in de jaren die volgden. Gekenmerkt door een norm van 150 beats per minuut, harde kickdrums en uitbundige melodien begon Hardstyle eerst als 'underground' maar nam het met het jaar toe aan populariteit. De muziek was en is echter niet voor iedereen en door de underground status wisten mensen die de muziek niet goed kenden vaak niet precies wat het was. Dit geldt in 2022 nog steeds en het leidt tot veel verkeerde indrukken en stereotypen; zowel over de muziek als de mensen die er naar luisteren. In dit artikel wil ik een ode brengen aan het muziekgenre dat mijn halve leven heeft gedomineerd en tegelijk een aantal hardnekkige stereotypen teniet doen.

“ik snap het stereotype een klein beetje. Het is echter ver van de werkelijkheid”

De meeste mensen die niet bekend zijn met het genre zullen wel eens Hardstylenummers gehoord hebben op de radio of in het plaatselijke uitgaanscafé. Nummers die door omstandigheden buiten de Hardstyle-scene populair werden zoals 'Year of Summer' of 'Lose Your Mind' op de radio. Of misschien heb je die 'Let it Go'-remix of gekke feestnummers wel eens tijdens het uitgaan gehoord en daar je mening over het genre op gevormd. Ik ga je meteen zeggen: deze tracks zijn niet representatief voor wat Hardstyle is en kan zijn. Deze populaire Hardstyle is meestal juist van lage kwaliteit en ik klem mijn tanden op elkaar elke keer dat ik bedenken dat dit de representatie van mijn geliefde

muziek onder het grote publiek is. Door de harde bass en kicks hoor ik mensen vaak zeggen dat het platte rampetampmuziek is voor gabbers en boeren, zonder kwaliteit en karakter. Als die populaire feestmuziek het enige is wat je hebt gehoord kan ik die mening nog enigszins begrijpen. Voeg daar de flitsende DJ-namen aan toe die normaal zijn in de scene, zoals Headhunterz, Phuture Noize en D-Sturb, en ik snap het stereotype een klein beetje. Het is echter ver van de werkelijkheid.

Allereerst de productiekwaliteit van Hardstyle. Elektronische muziek wordt natuurlijk gemaakt op de computer. Mensen die niet beter weten denken dat producers op een paar knopjes klikken en binnen een uur even snel een nummer hebben gemaakt. Niets is minder waar, in geen enkel elektronisch genre. Hardstyle zet zichzelf apart van andere genres door de bovengemiddelde kwaliteit en complexiteit van zijn muziek. Nummers hebben soms 'geripte' teksten en melodien, maar vaker originele zang en gebruik van akoestische instrumenten in de nummers verwerkt. Zo'n track bestaat uit tientallen lagen van verschillende beats, melodien, geluiden en effecten. Aangezien we het hier over technologie hebben is EDM* ook een van de snelst ontwikkelende muzieksoorten. Zowel de hardware als de software die voor de productie gebruikt wordt, wordt beter en beter. Vergelijk een nummer van nu en een van vijf jaar geleden en je hoort duidelijk verschil in de kwaliteit. De nummers hebben een enorme diepgang en nergens is de *sounddesign* beter. De kenmerkende uitbundige en energieke melodien geven Hardstyle ook veel meer karakter en variatie dan veel andere genres, zoals Techno. Gek genoeg is het Hardstyle-publiek over het algemeen wat lager opgeleid dan het publiek bij het monotone Techno, waar veel studenten op afkomen. Op beiden zijn natuurlijk uitzonderingen (zoals ik), maar misschien komt dat toch ook door het imago van Hardstyle wat ik eerder al benoemde. Artiesten als JeBroer en FeestDJ Ruud hebben met hun lage kwaliteit Hardstylenummers hier niet bepaald aan bijgedragen.

Dan, en deze heb je waarschijnlijk al eens gehoord, de sfeer op de feesten. In mijn ervaring is die nergens beter. Bijna iedereen komt er voor de muziek en is daarin verenigd. Daardoor zijn mensen altijd vriendelijk en vrolijk naar elkaar. Het

eerste wat je ziet is dat de duizenden mensen allemaal met hun gezicht naar voren gericht staan, kijkend naar het optreden. Daarnaast hebben deze raves en festivals de beste lichtshows en podia ter wereld. Zelfs op Tomorrowland ga je geen betere show zien dan op bijvoorbeeld Defqon.1 of Qlimax, al geef ik toe dat de eerstgenoemde wel een stuk grootschaliger is.

Als je even door de snelle en harde beats heen kijkt, of luistert, zul je zien dat Hardstyle een enorm uitdrukken en emotionele soort muziek kan zijn. Door de grote variëteit en euforie in de nummers kunnen artiesten zich naar eigen zeggen bijzonder goed uitdrukken. Hardstyle is gebaseerd op zijn melodieën en meestal niet op zijn harde kicks, die juist meer fungeren als energieke aandrijving. Naar deze muziek luisteren gaat dus niet samen met gek headbangen maar met genieten van- en meeschreeuwen op de melodie. Voor het vuistpompen en agressief dansen mag je naar het meest populaire en hardere subgenre: Rawstyle. Daarvoor gelden trouwens dezelfde punten als ik hier allemaal heb genoemd, maar het is iets meer bedoeld om af te reageren. Wat overigens ook heerlijk kan zijn. Trek een *bassface* en beuken maar, zeggen we dan.

Ik kan me heel goed voorstellen dat de harde

beats, het hoge tempo en de intensiteit van Hardstyle niet voor iedereen is. Ik zou ook niet willen dat het voor iedereen is, dit maakt het leuker en meer verbindend voor de mensen die er van houden. Het is echt ons

eigen ding en we delen het met een gepassioneerde *community*. Toch wil ik je vragen om de muziek niet af te doen als platte boerenmuziek waar geen moeite of kwaliteit in zit. Precies het tegenovergestelde is namelijk waar. Je moet alleen de helaas bekendere uitzonderingen weten te negeren. Ik zou graag wat aanbevelingen doen om te luisteren en kijken, mocht je een indruk op willen doen van wat Hardstyle echt is. Dit zijn naar mijn mening een paar van de beste albums en livesets*:

Album: Phuture Noize – electronic heartbreak. (Spotify)

Liveset: D-Block & S-te-Fan | Qlimax 2019 | Symphony of Shadows (Youtube)

Liveset: Headhunterz | Qlimax 2019 | Symphony of Shadows (Youtube)

DJ-Mix: https://soundcloud.com/k_nyne (Shameless self-promotion)

**EDM: Electronic Dance Music*

**Liveset: een opgenomen optreden van een of meerdere DJ's*

REVIEW: Ants From Up There – Black Country, New Road

Door: Tim Groot

My first impressions of Black Country, New Road weren't positive. Noticing the heated discussion surrounded their debut album I decided to give it a spin and found myself continually perplexed doing so. I felt the band was 'trying too hard' with their anxious and erratic song structures and the rambling spoken word monologues. Though I would eventually learn to adore the record for the very qualities I had initially disliked, at that moment I didn't think too highly of the band. I couldn't have imagined myself looking forwards towards their sophomore album with such high expectations back then, and I certainly couldn't have imagined those expectations being this dramatically surpassed.

The eventual arrival of this album, *Ants From Up There*, was bittersweet, however. Mere days before the album's release, lead vocalist and lyricist Isaac Wood announced his departure from the band in a statement shared on social media. "It is the kind of sad and afraid feeling which makes it hard to play guitar and sing at the same time," Wood wrote, alluding to his struggles with mental health. It's hard not to empathize with his anxieties. Being the voice of a band is already hard enough, especially when you use that voice to show such a personal and vulnerable side of yourself. This is exactly what Wood has done on this record, sharing his soul with us through his unique and heartbreaking poetry.

Ants From Up There starts off remarkably upbeat, however, its short intro track followed by the fast and suspenseful 'Chaos Space Marine'. In the short timespan of three-and-a-half minutes the track goes through multiple progressions, as the band pack it with fast piano chords, a kick-drum-backed shouted chorus and a laid-back folksy outro. 'Concorde', a somber country waltz, marks a complete tone shift. The song introduces the album's themes of longing and heartbreak and its recurring motif: The Concorde. "I was breathless upon every mountain, just to look for your light," Wood sings about the supersonic airliner, a well-known example of the sunk cost fallacy. In this way the Concorde serves as a metaphor for Wood's relationship; his love is unrequited and damaging to his own wellbeing, yet he's too emotionally invested to let go. "Concorde and I die free this time!" he screams in agony at the end of the song, before the instrumentation explodes

with a heart-wrenching finish.

'Bread Song' starts off intimately with a quiet plucked guitar passage, before the instruments swell in symphonious fashion during the chorus. There's even a faint gong audible in the background as Wood sings about leaving crumbs of bread in his partner's bed. With its subtle country-rock influences, 'Good Will Hunting' shifts the record's tone once again. It's one of the most fun tracks the record has to offer, especially with references such as "She had Billie Eilish style, going to Berlin for a little while." in the chorus. Even here we see a much sadder story being told, however, as Wood describes being unceremoniously left behind on a burning starship by his lover. Still he tries to get back to them, traversing the Milky Way in doing so. The following 'Haldern' is built around a single chord progression, intimate and minimalist at its beginning before transforming into larger-than-life awe over the course of its five minute runtime. This progression is reflected on the lyrical end. "We formed a ring around your house to stop your body leaving," Wood cries out during the climax. "But you burned the final question then and you rose up through the ceiling." 'Mark's Theme' is a short instrumental intermission written by saxophonist Lewis Evans in honor of his uncle, who passed away during the pandemic. It's a touching piece of chamber music that gives the listener a moment to breathe before moving onto the record's latter half.

These three songs—together close to half an hour in length—are where we find the band at their best. Opening with gentle pianos and flutes, ‘The Place Where He Inserted The Blade’ instantly calls up nostalgic images of a childhood in rural England, even before Wood starts reminiscing about schoolfriends signing casts in the playground. The song’s infectious chorus only builds upon this folksy-feel. “Good morning!” A choir calls out. “Show me the place where he inserted the blade!” Wood responds. This warmth is quickly cooled by the following ‘Snow Globes’, the perfect mix between a solemn winter hymn and an ominous post-rock piece. Built around a single guitar riff, the track starts off slowly, spending three minutes just to introduce all the instrumental components, one by one, before a word is spoken. When Wood’s vocals do finally come in, he addresses his lyrics to a character named Henry, commenting on religious devotion and reflecting on his need for stability. His voice is soon buried, however, as Charlie Wayne’s unhinged and arrhythmic drumming drowns out all other instruments in a storm of cymbals, toms and kick drums. “Oh god of weather, Henry knows snow globes don’t shake on their own!” Wood screams out in a desperate attempt to call his world into order, but to no avail. His cries are lost in the chaos.

The album finishes with ‘Basketball Shoes’, a thirteen minute epic consisting of three interwoven parts. Like ‘Snow Globes’ the song starts off with a slow buildup, though the instrumentation is a lot more sorrowful this time. Wood’s lyrics aren’t cheerful either. “So if you see me with a fresh style, I’m still not doing that

great,” he tells us soberly. After a spare instrumental interlude the track suddenly transitions into a high-pace midwestern emo song with twangy guitars and skittering drums. “And I haven’t felt this way in like ever!” Wood belts over a distorted crescendo. “I am the convo you are the weather.” The section ends as suddenly as it began, and before you even have time to recover the band hits you with heavy guitars and foreboding choir singing that wouldn’t sound out of place during the darkest moments of the *Lord of the Rings* trilogy. This isn’t the song’s climax, however. It is only the build-up to it. Now, I do have to address the elephant in the room. Yes, Wood’s singing here about a regrettable wet dream he had about pop star Charli XCX. Yes, I get the irony of the album’s climax being about climaxing. No, it doesn’t stop me from losing my mind every time I hear it again. The thunderous guitar chords, the roaring saxophone and piano embellishments, and the urgency in Wood’s voice as he screams the album’s closing words, “Oh your generous loan to me, your crippling interest!”, it’s all too infectious and satisfying.

I could most likely spend another two pages praising Black Country, New Road for the phenomenal work they’ve presented on this record, but I will spare you from further ranting. I’ll conclude by stating the obvious: *Ants From Up There* is—in my humble opinion—a masterpiece. Sad as Isaac Wood’s departure from the band is, I take comfort in the knowledge that the work he has left behind is sure to inspire and to touch the hearts of many listeners for years to come. I know I’m one of them.

De zoon van de bisschop

Door: Jaimy van der Waal

Het was het jaar 555 in het stadje Tours, toen er een opmerkelijk verhaal tot stand kwam. Het begon in een abdij. In de abdij woonden monniken en een bisschop. Zowel de monniken als hun bisschop wijdden hun leven aan onze Heer, God. En dat deden zij goed, op de voorgeschreven wijze. De bisschop was echter niet zo rein als eenieder hoopte. Hij had namelijk een zoon en zoals de kerk voorschrijft, is dat een zonde. De bisschop, zich bewust van deze zonde, besloot daarom één bijzonder goede daad te verrichten. De meest uitgelezen daad die men God zou kunnen schenken. Hij zou zijn zoon de perfecte christen maken.

Op een nacht zwoer hij bij het heilige altaar dat hij koste wat kost deze belofte na zou komen en alles zou doen wat de Heer van hem vroeg. Hij smeekte om genade met dichtgeknepen handen. Snakkende naar hulp voor zijn missie, bad hij door. Urenlang leek er niks te gebeuren, toen toch...

Er verscheen ter stond een helder licht door de kerkramen, wat bij Gods gratie op het altaar viel. Goedkeuring was hem verleend, aldus interpreteerde de bisschop. De volgende dag besloot de bisschop een grote, dikke muur om de abdij heen te laten bouwen en het in en uit verkeer sterk te reguleren. De zoon mocht aan geen kwaad blootgesteld worden. Hij zou gelukkig leven en een volmaakt christen worden, juist doordat hij opgroeide zonder kennis van de buitenwereld. En zo het geschiedde. Er werd goed voor hem gezorgd en hij kreeg alle middelen en routines mee die hem de perfecte

christen zouden maken, zodat hij Gods liefde en gratie weelderig zou ontvangen. Hij werd Antonius Markus Augustinus gedoopt en leerde spoedig alle psalmen, liederen, gebeden en Bijbelse Scriptura uit zijn hoofd. Hij kreeg brood en wijn, en leerde de rituelen tot in perfectie. En na vele jaren leek het gelukt. De zoon streefde naar de hemel, zonder een centje fout of pijn. Er was geen kwaad in hem te zien. Of toch?

Toen de zoon zijn jong volwassen leeftijd bereikte gebeurde er iets merkwaardigs. Hij begon te klagen. Als door de duivel bezeten begon hij te tieren en vlammen uit te slaan als een op hol geslagen ketel. Het was niet goed of het deerde niet. De zoon kon nergens voldoening meer uit halen. Hij was ongelukkig, ondanks alles wat hij kreeg. Wat de bisschop ook probeerde, de zoon was niet meer uit te doven. De bisschop smeekte bij het altaar, vragende naar wat hij fout had gedaan. Maar antwoord bleef uit. God had allang gesproken.

Toen op een avond de zoon door zijn slaapplek liep en zich afvroeg hoe hij zich zo slecht kon voelen, terwijl hij zo'n goed christen was, besloot hij het ondenklijke te doen. Hij klom over de muur van de abdij met de hulp van een vriendelijke monnik en ging naar de stad. De bisschop, reeds radelozer, wilde achter hun beiden aan gaan, maar beseftte zich kort daarna dat hun ontsnapping Gods wil moest wezen. Daartegen dorste hij zich niet te keren en liet zijn zoon gaan.

In de stad aangekomen zag de zoon dingen die hij zijn leven lang nog niet gezien had. Hij zag armoede, honger, eenzaamheid, ziekte, sterven en dood. De mensen leden... zij deden wat hij nooit had gedaan. Meteen dacht hij zijn leven om te moeten gooien voor God, daar hij het al die jaren verkeerd gedaan had! Hij was rijk, van brood en wijn voorzien, en kende geen honger of ziekte, laat staan sterven en dood!

Hij besloot zich van het kloosterleven te scheiden, om zich zo met de mensen te verenigen en de ware kennis te vergaren om vervolgens Gods gratie te verkrijgen. Hij zocht een afgelegen plek, legde zijn kleren aan de kant, bad, schreef en zong hemelse akkoorden. Jarenlang streefde hij te lijden, om arm en eenzaam te zijn en honger te hebben.

Maar ondanks alles bleef de zoon ongelukkig. Hoe kon het zijn dat na al die tijd, zich omgeven te hebben met de pijn en ellende die de wereld deed lijden, hij nog steeds niet gelukkig was?! Wat moest hij doen om zijn geluk te vinden in het perfecte christen zijn? Was er überhaupt wel een weg? Een weg naar de hemel, naar geluk? Hij kwam tot de conclusie dat zowel rijkdom als armoede hem het hemelse niet brengen konden. Misschien kon hij het rondom Tours niet vinden? Als dat zo was moest hij wat anders verzinnen. Dit hij deed. Hij besloot namelijk te gaan reizen. Al snel kwam hij tot het inzicht dat zowel puur geluk als puur lijden niet gelijk stonden aan

perfectie en dus gelukkig zijn. Mensen die rijk zijn lijden aan rijkdom, mensen die arm zijn lijden aan armoede, mensen die ziek zijn aan ziekte, mensen die eenzaam zijn aan eenzaamheid. Het leven zelf was een vorm van lijden. Als dit zo was, kon hij maar beter dood zijn...

De gedachte verliet hem snel en maakte plots plaats voor wat nieuws. Een herziening. Bij de gedachte eraan viel hem alle last van de schouders. Alles was goed. Goed zoals het was. De perfecte christen bestond niet en het streven op welke manier dan ook zou hem niet gelukkig maken. Het zou niemand gelukkig maken, want pijn en lijden horen bij het leven. Blijdschap is niet te permanent te verkrijgen. En het is oké om soms ongelukkig te zijn. Het is oké om een zonde te begaan, want dacht hij, we zijn allemaal mensen. Door ons niet te focussen op het behalen van één bepaald geluk, zijn we veel gelukkiger, aldus de zoon. En zo zette de zoon een nieuwe religie op. De religie die niet streefde, maar accepteerde dat alles was zoals het was. Dat je niet overal om geven kan. Dat je niet leven kan als je daarbij ook streefde, maar dat je pas leeft en gelukkig bent wanneer je het streven naar perfectie achterlaat. De zoon schonk de wereld het Boeddhisme.

The Man Beneath the Acropolis

Door: Aron van Iperen

Always there, the blazing sun was scorching the earth beneath. Soaring heat made the people of Athens live life more relaxed than the people in the north. Haste would bring you down. This was true for people of all classes, although taking things easy was not always an option for most of them.

Midst the buzzing city lay the Acropolis, a mountain crowded with impressive architecture and religious practice. During the day priests would try to appease their deities with sacrifice and ceremony. The gods, always fickle, would only give their blessings after sufficient sacrifice. Divine bartering, that was the trade of the priests.

Noble and peasant alike would climb the Acropolis in search of blessing, as did Pamphilos and Deimos. One afternoon they descended from the mountain. They gave a small sacrifice to Pallas Athena, their most important deity. It wasn't the first time Pamphilos saw the beggar down the steps, but it was the first time he noticed him. It was an old man wearing an even older legionary tunic, surrounded by passers by and children. "Do you know who that is?" Pamphilos asked.

Deimos looked up, putting away the small talisman he got from a priest. His eyes narrowed. "That's Marcus the beggar. Some say he is a veteran. He claims to have served under the great Augustus himself."

Fascinated by the man, Pamphilos stood still. "It makes you wonder how a proud veteran ends up a beggar on our streets." A military man serving the emperor of Rome shouldn't end up on the streets, that was not right, an injustice by the Gods.

Deimos shrugged. "It's not like he is the only one. When your leg is chopped off you can't work the fields, or anything else for that matter. He only has his stories."

"Have you ever heard his stories?" His friend nodded. "Only one or two, I'm pretty sure he makes up half of them. You can see a lot of things during times of war, but even the most heroic centurion will be without new stories to tell one day."

The rest of the day he could not forget the old

soldier. What made that legionnaire so fascinating? The next morning he couldn't bear it anymore, so he walked through the quiet streets leading to the steps of the Acropolis. There he found the man, leaning against the stairs. He sat down beside him. The old legionnaire looked at him, probably wondering why such a well-dressed citizen kept him company. But the soldier remained silent, waiting for Pamphilos to say something.

They sat there for a while. Ultimately Pamphilos started talking. "Expecting a busy day?" The man shrugged. "Not more than usual, the children will come soon, asking for more tales."

"Tales of war and glory?" Pamphilos asked. The man's face grimaced. "Yes," he answered, "stories of war, of battle beneath the scorching sun, of blood in the sand. Stories about death mainly, but sometimes about life."

Pamphilos nodded. His grandfather served in the legions of Antony, so he knew the typical war stories. He had been close with his grandfather, maybe that is why he found himself next to the old veteran. "When did you fight your first battle?"

The man hit the ground with a wooden bowl three times in quick succession. Pamphilos took the hint and threw a silver drachm in the bowl. Immediately the man started talking. "The seas were rough and the sun was hot, I was a young boy then, when August sailed towards Alexandria."

Pamphilos started laughing. "You're not going to tell me you fought in the battle of Alexandria? That's eighty years ago, you are an old man, but not that old." The man looked irritated. "Come on man, tell me something remarkable, did you serve in Germania maybe?"

"Remarkable eh," the man said, "I might have something for you then, but this isn't going to do it." The man pointed at the silver coin. "A drachm not enough for you?" "It's a story never told before, truly remarkable as you asked."

He sighed, but tossed the veteran another coin. The old man started talking again, in a more respectful tone. "I was stationed in the province of Judea, you might have heard of it." Pamphilos nodded. The people there were known for their strange beliefs. The former legionnaire started talking about the Jews and their leaders, constantly bothering the governor there. "Then one day these priests, the Sanhedrin they were called, came to Pontius Pilate with a strange request. Some man who was trying to stage rebellion was buried near the city. Those priests were afraid of the man, even though he was dead. One of my comrades made that clear when he heard that we were to guard the dead man's grave. He himself supposedly put his lance in the man's side."

If he was honest, the story was not that remarkable, guarding a dead man's grave was unusual at best, and certainly not very interesting. "It was the middle of the night, me and my mate were bored of boredom by then. But then," the man paused, looking at Pamphilos. "Then a strange light appeared before us. A man was standing in the midst of that light."

Pamphilos looked at the man. "You saw a ghost?" The legionnaire shook his head, "I still don't know what I saw that day, but that morning the corpse was gone. Rumours started roaming, telling he came back from death."

Now Pamphilos started laughing. "If someone left the grasp of Thanatos everyone surely would have known about it." A small smile appeared on the veteran's face. "You might learn more soon." Pamphilos shook his head, "I'm not going to pay you any more old man, it's time I continue with my business."

On his way to the market he ran into a big crowd walking towards the Areopagus. Amidst them he saw Deimos. He hurried towards his friend. "What's the fuss about?" Pamphilos asked. "Some preacher from abroad was telling some strange tales," Deimos responded. "We're taking him to the Areopagus to hear him out."

Eager to hear something worthwhile after that farce from earlier that day, he joined the crowd. When he and Deimos arrived, the preacher had begun already. Around him sat the great

philosophers of Athens, listening and interrupting the preacher. When he stated that all the dead would walk the earth once more most of the philosophers started laughing or shouting. Soon after this preacher, Paul he was called, left unmolested. "That's strange," he told a quite upset Deimos, "He's not the first one to speak of dead men walking once more." Aggravated Deimos looked at him with flames in his eyes. Deimos was a zealous servant of the gods, Pamphilos knew that. Maybe he should keep silent. He went on regardless. "The soldier down the Acropolis we saw yesterday told a similar story."

"Did he now?" was all Deimos replied before he walked away. Pamphilos stayed where he was for a while and watched the disturbed crowd leave. Some people looked really angry, as did Deimos. The lack of reason in their eyes, it scared him.

Some time passed, until an old philosopher walked up to him. "Did you like what you heard?" Pamphilos looked towards the philosopher, quenching his eyes to protect them from the descending sun. "It sounded very interesting, although it is not really compatible with our beliefs." The man nodded. "It is not, but does it have to be?" When Pamphilos shook his head the man started smiling. "You're welcome to join supper at my house tonight, a few friends and I are also very interested in this preacher and that man he tells about," the man paused for a while, "just don't make your visit public knowledge."

He accompanied the man to his door, not sure what to do. The philosopher took him by the shoulder and gave a reassuring nod. Things were going to be okay. So he followed the stranger into his home. The food was good, the company better. While the sun made place for the moon and old truths made way for new ones, he made a decision.

That night he discovered a lot about life and death, but nothing Pamphilos could share. The community of friends who shared his 'interest' was very secretive about it, for good reason. Most of the population wasn't too tolerant of their aberrant beliefs. But as long they kept a low profile no harm would come to them, he was sure of that. He found the truth and was thankful for that. He owed that old cripple down the Acropolis all his thanks, but sadly the man disappeared, never to be seen again. Not in this life anyway.

Argus is een uitgave van UHSK